

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2011. augusztus

A pátriárkák
útja 6

A föld végső
határáig 10

A „T-nemzedék”
kihívásai 16

Óriások: mítosz
vagy valóság? 28

*Egy új esély
ajándéka*

Tartalom

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

- 3 **Vezércikk** *Virgiliu Peicu*
Gondolkodóba ejt?
- 4 **Lelki élet** *Timis-Balázsy Sándor*
Az eleven szén
- 6 **Bibliai történelem** *Traian Aldea*
A pátriárkák útja
- 8 **Teológia** *Adalbert Orban*
Egy új esély ajándéka
- 10 **Misszió** *Ella Stigleț*
A föld végső határáig
- 12 **Esemény** *Remus Bența*
Cselekedj most – az ASI Európa 2011-es találkozója
- 14 **Gyakorlati kereszténység** *Laurențiu Nistor*
Az olvasás részese
- 16 **Ifjúság** *Emanuel Ban*
A „T-generáció” kihívásai
- 18 **Interjú** *Iosif Diaconu*
Próbák tüzeiben
- 20 **Jelentés** *Marius Munteanu*
Az Adventista Teológiai Intézet
- 21 **Vallásszabadság** *Ștefan Ropotică*
Leláncolt szabadság
- 22 **Egészség** *Liviu Văduva*
Gyógyító kapcsolat
- 23 **Család** *Daniel Duță*
Egyedül a nagyvilágban
- 24 **A presbiter oldala** *Teofil Petre*
A presbiter, Isten embere
- 25 **Női misszió** *Adina Tomoiagă-Ștefan*
Én terólad el nem feledkezem!
- 26 **Hírek**
- 28 **Párbeszéd** *Florin Lăiu*
Óriások: mítosz vagy valóság?
- 30 **Gyermekoldal** *Mihaela Crăciun*
Isten ajándéka
- 31 **Szívtől szívnek** *Adrian Bocăneanu*
Megújuláshoz megújult emberek kellene

Adventszemle

2011. augusztus

A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

Igazgató
Iacob Pop

Főszerkesztő
Virgiliu Peicu

Tanácsadók
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Különleges munkatársak
Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Grafika
Irina Toncu

Fordítók:
Fehér-Járfás Eszter,
Mezei Áron, Ősz Ágota

Szerkesztő:
Mezei Áron

Műszaki szerkesztő
Szócs Erzsébet

A magyar szerkesztőség címe
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

Nyomtatás
Fast Print Nyomda,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
Bukarest, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Gondolkodóba

ejt?

Isten szándéka az volt, hogy az evangélium prédikálása gyermekei önkéntes munkájától és adományaitól függjön. Az evangélium hirdetőinek az is feladatuk, hogy megmutassák az embereknek azt a kötelességüket, hogy anyagilag is támogassák az Úr munkáját. Meg kell tanítaniuk őket, hogy jövedelmük egy része az Istené, ezt a részt az Úr munkájára kell szentelni. Ami félre van téve, a Szentírás szerint nem a miénk, hanem Istené.

Szentségtöréssel egyenlő, ha valaki Isten tárházából saját vagy mások hasznára vesz el valamit. Senki sem, aki pénzügyi gondokkal küzd, ne vegyen el a vallásos célokra félretett pénzből, megnyugtatta lelkiismeretét, hogy majd a jövőben visszafizeti. Jobb, ha a meglévő pénzügyi forrásokból élünk, mint hogy az Úr pénzét nem vallásos célokra használjuk fel.

A tized felhasználása

Isten speciális utasításokat adott a tized felhasználására. Azt a részt azonban, amit Isten saját részére félretett, nem használhatjuk más célra, mint ahogy Ő meghatározta. Senki ne gondolja, hogy megtarthatja a tizedet, hogy saját belátása szerint felhasználja. A tizedet nem lehet felhasználni sürgősségi esetben sem, még ha megítélésünk szerint az Úr munkáját szolgálhatja is.

A lelkésznek tanítania kell az embereket, mind szavakkal, mind példaadással meggyőzve őket a tized szentségéről. Ő se hiheti azt, hogy a tizedet saját megítélése szerint használhatja fel, mivel lelkész. A tized nem az övé. Nincs joga saját részére megtartani, még ha azt is hiszi, hogy ez az ő része. A lelkész nem gyakorolhat befolyást arra nézve, hogy a tizedet és az adományokat másra használják fel. Ezeket be kell vinni Isten tárházába, szentnek kell tekinteni és szolgálatra szánni, mint ahogy Ő elrendelte.

Isten azt kívánja, hogy sáfárai pontosan kövessék a mennyei rendelkezéseket. Rossz stratégia, ha ki szeretnénk igazítani Isten tervét és emiatt egyszer-egyszer magunktól találunk ki rögtönzött intézkedéseket, akár jószándékból.

Isten népe tiszta és világos üzenetet kapott. Utasítást kaptam, hogy közöljem, súlyos vétség a tizedet más célra használni, habár valóban lehet jó a cél, de nem az Úrnak a tizedre vonatkozó felhasználási terve. Azokat, akik nem rendeltetésszerűen használják fel a tizedet Isten megítéli.

Egyesek úgy gondolják, hogy felhasználhatják a tizedet iskoláink részére.

Mások úgy vélik, hogy a könyv-árusokat és könyvevangellistákat a tizedből kellene fenntartaniuk. Nagy tévedés a tizedet nem a lelkészek fenntartására, hanem más célokra használni.

Magasztos kötelességünk

A tized szent, Isten a maga számára tartotta meg, és az ő tárházába kell behoznunk. Sok ideig megfosztották az Urat, mivel egyesek nem értették meg, hogy a tized az Úré. Sokan elégedetlenkedtek és így szóltak: *Nem fizetek tizedet, mivel nincs bizalmam, hogyan használja fel a gyülekezet vezető-sége.* De vajon, nem fosztjátok meg Istent, amikor nem bíztok meg a tized helyes felhasználásában? Tisztán, nyíltan, megfelelő lelkülettel fejezzétek ki elégedetlenségeteket az érintett személyeknek, de ne lépjétek ki az Úr munkájából hitetlenség és mások hűtlensége miatt. Isten nem változik.

Isten nyájának öre nem hűséges munkás, ha Malakiás szavaiban nem ismer önmagára, amikor az Úr elítéli népét a tized visszatartásáért: „Átokkal vagytok elátkozva” (Mal 3:9) jelenti ki a Mindenható. Hogy lehet, hogy Isten szolgálja elhanyagolja az emberek tanításának, figyelmeztetésének kötelességét, amikor látja, hogy az átok útján járnak? Minden egyes gyülekezeti tagot meg kell tanítani a tized fizetésében való becsületességre és hűségre.

Kivonatosan idéztünk a következő könyvekből: Ellen G. White *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. kötet, 246–251. old., *Az Evangélium, szolgálói*, 224–228. old. ■

Virgiliu Peicu,
a Curierul Adventist főszerkesztője

AZ ELEVEN SZÉN

„És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; És illette számat azzal, és mondá: Ímé, ez illette ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett. És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” Ésa 6:6-8

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” 1Kor 1:18

„Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek Királya!... Jel 15:3

Afenti idézetekre alapozva, azon a teljesen biblikus alapokon nyugvó intézménynek a gyors áttekintését tűztük ki célul, amit a neoprotestantizmus kiváltképpen értékel, és amely az általa körvonalazott keretekbe pontosan beilleszkedik. Ily módon, alázattal elmélkedünk néhány sor erejéig az *egyetemes papság* témaköre fölött, amit tanításaival a Szentírás a megváltási terv során végig támogatott.

Nem áll szándékunkban részletekbe menően belebocsátkozni a rendszer működését bizonyító vizsgálatba, amit az Istentől elhívott próféták életének és tevékenységének elemzése által megtehetnénk. Kezdehetnénk a teremtéstől, folytathatnánk a patriarkális korról, majd a bírakkal és a királyság rendszerével, az általánosan ismert három időszakra való felosztással. (a – a kezdetek prófétái; b – a csodatevő próféták; c – írópróféták) Szeretnénk kihangsúlyozni, hogy a próféta és a papság gyakorlati teológiai vetületét Isten manapság minden olyan embernek felajánlja, aki kész az Ő ügyének oltárán feláldozni életét. Ebből a szempontból Mózes Józsuének adott válaszában hiteles érvet találunk: „Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban. Akkor felele Józsué, a Nún fia, Mózes szolgálja, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket! És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgolkodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjük.” 4Móz 11:27-29

Ennek alapján elmondhatjuk: a kijelentés – miszerint az egyetemes papság kizárólag újtestamentumi intézmény – tévesnek minősíthető, mivel az Úr mindig elfogadta a szolgálatot és szolgálatra hívott *bárkit*, aki kész volt az életét alázattal és feltétel nélküli engedelmességgel átadni Neki.

A SERDÜLŐ PRÓFÉTA

Ésaiás próféciáinak kortársaiéhoz viszonyítva sokkal inkább történelemformáló és alkotó hatása volt. Megfigyelhetjük, hogy egy adott történelmi pillanatban Ésaiás a jeruzsálemi templomszárnyról a világ történelmének alakulásához is hozzájárul. Ímé, beszélni kezd és népe büszkesége porrá válik; megszólal, és északról feltűnik az ijesztő ellenség; szavát hallatja, melynek következtében Jeruzsálem lángokba borul; és szintén ő az, aki felemeli szavát, amit vérfagyasztó csönd követ, majd maga az ellenség király, Szanhérib, bármiféle

emberi magyarázat nélkül, a győzelem kivívásának pillanata előtt meghátrál és elhagyja Jeruzsálemet.

Beszélhetünk itt az Ige történelem-alakító erejéről.

De hogy lett Ésaiásból ilyen igehirdető? A kérdés távolról sem retorikus, ha arra gondolunk, hogy a Magasságosnak minden gyermeke arra volt és ma is arra van hivatva, hogy igehirdetővé váljék. Ha magunknak kellene saját erőnkől meghallani az Ő hangját vagy megtisztítani tisztátalan ajkainkat, akkor reménytelenségben vergődnénk, hiszen

erőfeszítéseink vég nélküli fokozása ellenére sem válhatnánk az Ő országának üzenethordozóivá.

AZ ISTENI MÓDSZER, A SZOLGÁLATRAFORMÁLÁS MÓDSZERE

Nem arra hívtunk, hogy megfigyeljük, mit tett Ésaías Istennel, hanem arra, mit tett Isten Ésaíasal és Ésaíasért. Megannyi csoda tárul elénk... Ésaías tapasztalatából azonnal kitűnik az igaz Isten és a pogányok halott és süket bálványai közötti különbség.

A profétává alakulás folyamatában még egy csoda következett: az oltárról leemelt égő szénrel érintették meg ajkait. És láss csodát: ennek következtében Ésaías teljesen ép, érintetlen marad, nem válik hamuvá, hanem valóban megtisztulnak ajkai, méltókká tétetnek a mennyei üzenet közvetítésére. A csodák csodája pedig az volt, hogy Isten ezt az eddig bátoratlan, magányos, sovány ifjút a lázadó világ kellős közepébe küldi. Küldetését beszéd által kellett teljesítenie.

A világ azonban szavaiban nem ismert rá Isten Szavára „hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt választák.”

Mégis, Ésaías proféta volt, függetlenül attól, hogy látták-e, elismerték-e, hallgatták-e rá vagy követték-e. Isten üzenetének hordozója volt.

Hogyan voltak megvalósíthatók ezek a fenséges tettek? A válasz kulcsa a következő szavakban van: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!”

Ez az Istennel való együttműködés módszere.

„Ímhol vagyok Uram!": mi ezt ajánljuk fel Istennek, és ez, az isteni elhívással összefonódva küldetéssé válik annak életében, aki megkapja az egyetemes papi státust és az Úr szolgálatába áll.

„Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” Tudatában vagyok az életemben e döntést követő veszélyeknek és a nehézségeknek. Látom a Krisztus városát ostromló Antikrisztust. Előre látom a jövőt: a bajokat és az akadályokat. Látom a kőszívű népet, látom a kereszténység sorsát, az Ige iránti közömbösséget. Látom, hogyan ritkulnak soraink és ürülnek ki a gyülekezeteink. Ennek ellenére, Uram, küldj el engemet!

A SZOLGAI KÜLDETÉS

„Az Ésaías által hozott üzenet tele volt vigasztalással és bátorítással. Azoknak szólt, akik visszafordultak bűnös útjukról.”

„A proféta nem hiába buzdította Júdát, hogy tekintsen fel az élő Istenhez, és fogadja el, amit irgalmasan felkínál. Akik komolyan megfogadták az intést, elfordultak bálványaiktól és Jahvét imádták. Meglátták Alkotójuk szeretetét, kegyelmét és gondoskodó könyörületességét. A Júda történelmében bekövetkező sötét napokban, amikor csak egy maradék maradt meg az országban, a proféta beszéde még mindig gyümölcsöt termett és igazi reformációt hozott. „Azon a napon” – nyilatkoztatta ki Ésaías – *Alkotójára tekint majd az ember, és meglátja szemével Izrael Szentjét. Nem tekint az oltárokra, keze alkotásaira, meg sem látja, amit ujjával csinált, a szent fákat és a tömjénező oltárokat.* (Ésa 17:7-8) E.G. White, *Proféták és királyok* – 26. fejezet

Isten küldötteinek képvisleti megbízása ma sem változott, hanem ugyanaz, ami Ésaiaást is lelkesítette.

És a szent történelem folyamán megtörtént csodák – amelyeknek a csúcspontja a kereszt csodája volt – bolondságnak minősülnek azok előtt, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje. 1Kor 1:18.

Emlékezzünk meg tehát megbízatásunk megtisztelő voltáról és az előjogról, hogy a menny üzenetét hordozhatjuk kortársaink előtt. És ez az üzenet a mennyi Törvény formáját ölti, ami egyszerre mérce és ítélet, de mindezzel egy időben evangélium, bűnbocsánat és kegyelem is. Ésaiaást nem a saját felbuzdulása „lobbantotta lángra”, hanem az oltárról származó szén tisztította meg és készítette fel a szolgálatra. Így tehát az ő esete arra tanít, hogy az igehirdetés mindig Isten ajándéka, amit ő az egyetemes papság intézményének keretében ad.

Ebben a világszéles küldetésben a küldöttek egyetlen gondja van: pontosan úgy adni át az Igét, ahogy azt maga Isten közvetítené. Ésaías példájából láthatjuk, hogy a világban csak „égve” világíthatunk.

Élő bizonyítékai vagyunk annak, hogy ez a „bolondság” tulajdonképpen Isten bennünk munkálkodó, új embert formáló ereje.

Ezt a teremtő erőt figyelhetjük meg Krisztus egyházában, az ébredés munkája és a reform által, ahogy felkészíti a világot a nagy aratás napjára..

Következtetésképpen, az egyetemes papság diszörségéhez tartozó igehirdetőket a húros hangszerekhez hasonlítanám. A húrokkal ellátott zeneszerszámot mulandó dolgokból készítik. A rajta játszott dallamok azonban halhatatlanok. Hamarabb vagy később, a hangszer és a húrjai is semmivé, porrá lesznek. De az isteni sugallatra fakadó dallam hangozni fog örökkön-örökké az Ő dicsőségére. ■

Timis-Balázsy Sándor, lelkész, Észak-Erdélyi Egyházterület

A PÁTRIÁRKÁK ÚTJA

„És átalméne Ábrahám a földön (Kánaánon), mind Sikkhem vidékéig, Móréh tölgyeséig... Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüté sátorát: Béthel vala nyugatra, Ai pedig keletre, és ott oltárt építe az Úrnak, és segítségül hívá az Úrnak nevét.” (1Móz 12:6,8)

Készítsetek egyenes utat

Pál, a nagy apostol a következő tanácsot adja: „És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta meg ne haljon, sőt inkább meggyógyuljon.” (Zsid 12:13) Ábrahám, az első pátriárka, az útkészítő, tudatában volt ennek a ténynek. Példás életet élt. Úr-Hárántól Kánaánig nagyon hosszú utat tett meg, több mint 2000 kilométert. Jól kitaposott utakon járt, melyeken kereskedők karavánjai, hadseregek és más utazók közlekedtek. Kánaánon keresztül két ilyen út vezetett: a Tenger Útja, amely Egyiptomból indult a partvonalat követve északi irányban, átszelt a szíro-afrikai folyosót és Babilonig tartott. A Király Útja Arábia déli részéről indult, keresztülhaladt a Jordániai-fennsíkon Damaszkusz felé, majd egyesült a Tenger Útjával. E két fővonalat több út is összekötötte. Ezek mentén terültek el a nagyvárosok, amelyek védelmet, kereskedési lehetőséget biztosítottak, ahol „minden vágy teljesült”.

Ábrahám ezeken az ókori „autópályákon” jutott el Kánaánba, majd letért róluk és új utat nyitott. A pátriárka választotta útvonal Samária és Júdea hegyei felé vezetett, egy jelentéktelen út volt, nem szegélyezték híres városok, fejlett gazdaságok, kereskedelemre alkalmatlan terület volt. Terméketlen, kiaszott, jó legelő, vízforrások nélkül vidék. Mi készítette Ábrahámot, hogy ezt az útvonalat válassza? Más, kedvezőbb lehetőségei is voltak, gazdag ember, nevezetes országból származott. A kanaánita városok bármelyike büszke lett volna, ha lakójának tudja.

A pátriárkák útja

Az útszakasz, melyet Ábrahám követett, Sikemnél kezdődött, és Bételen, Móríján, Mamré tölgyesén át tartott, Hebron felé, a végállomás pedig Beerseba, a növényzet és pusztaság határvonala volt. Körülbelül 150 km-t jelentett. Kétfelől pásztorok folytató utódai, Izsák és Jákób, nyájak terelése közben szintén ezt az útszakaszt használták. Ez az út a történelemben a Pátriárkák Útja néven maradt fenn, és mindmáig a Szentföld felé vezető legfőbb útvonal.

Amikor Józsué elfoglalta Kánaánt, a zsidók a hegyekben telepedtek le, a Pátriárkák útja pedig az ország központja lett. Az ókori világ egyetlen civilizációja volt, amely az akkori szokással ellentétben nem folyóvíz mentén telepedett le. Biztonságukat nem a folyók és az öntözés jelentette, hanem Isten áldása, aki esőt és harmatot ren-

Légifelvétel Júdea hegyeiről, melyen a Pátriárkák Útja is látszik.

delt számukra. Meghívlak egy utazásra a Kánaán hegység tetején, a Pátriárkák útja mentén:

1. Móréh tölgyese Sikkem mellett a Pátriárkák útja északi kezdőpontja. A hely egy medencében található Garizim és Ebál hegyeinek lábainál. Innen egy út ereszkedik a Jordán felé, majd fölfelé tart a Jákób partján, végül a Király Útjával egyesül. Jákób ezen az úton tért vissza Padan-Aramból, és valószínűleg Ábrahám is ezen az útvonalon érkezett. Egy másik út nyugat felé tart, majd Dótánál kereszteződik a Tenger Útjával.

Ábrahám nem ebben a városban telepedett le, hanem valahol a közelben, Móréh tölgyesében. Jákób évek múlva visszatér ide, és megvásárolja a helyet, ami az első zsidó tulajdon lesz Kánaánban. Ugyancsak itt ás egy kutat, amelyet róla neveznek majd el, ahol az Úr Jézus csodálatos beszélgetése is zajlott a samáriai asszonnyal. Egy ortodox templom éppen az oltárában őrzi a pátriárkák évezredes kútját. Milyen szép kezdet! Forrás egy kiaszott országban! A pátriárkák vízzel kínálták az arra utazókat, az Úr Jézus pedig ugyancsak ezen a helyen az élet vizét ajánlotta fel. Hányan értik és értékelik ezt?

2. Bétel a hegyek között található legmagasabb fennsíkon fekszik. Ábrahám pihenőhelyét egy oltárral jelöli meg, ahová majd még vissza fog térni. Jób ugyancsak itt válik el Ábrahámától, és tart Sodoma felé, a pátriárka pedig egyedül folytatja útját délnek. Jákób álma új jelentéssel gazdagítja a hely értékét, ahol látja az égig érő létrát, a helyet pedig Bételnek, az Úr Házának nevezi el. Az élet

viharai eltüntették ezeknek az oltároknak a fizikai maradványát, de emlékét sok keresztény szíve és imaházak ezreinek neve őrzi.

3. Mórija. A következő pihenő az utazás során Mórija. Itt zajlott le a legsodálatosabb hittapasztalat. A hit legnagyobb próbája volt ez, olyannyira, hogy Ábrahám a Mórija hegyi tapasztalatban Isten Fiát látta és „örvendezett”. Ahol az áldozat volt, lesz a legszentebb hely, és Salamon ide építi majd fenséges templomát. Alig pár száz méterrel arrább emelkedik a századok fölé az az oltár, amely az utolsó a bibliai oltárok sorában: a Golgota keresztje. Sok ezer évvel ezelőtt lett és maradt a világ legszentebb helye az egyistenhívők számára. Tudta vajon Ábrahám, mennyire meg fogja határozni annak a helynek a jelentőségét hitének nagyszerű kifejezése?

4. Rákhel sírja Betlehemben. Csupán csak 6 km-re Mórijától találunk egy emlékoszlopot, amelyet Jákób emelt szeretett felesége, Rákhel sírhelyén. Egy zsinagóga-kápolna található itt, ahol naponta zarándokok ezrei – főként nők – fordulnak meg, akik imádkozni jönnek az izraeli anya sírjához. A hely a zsidók és palesztinok országhatáránál fekszik, illetve a zsidóké, de palesztin területen, ez pedig állandó zavargást kelt, melyben Rákhelnek élete során is éppen elég része volt.

5. Mamré tölgyese. Pihentető oázisra találunk Mamré tölgyesének árnyékában. E különleges hely 900 m tengerszint feletti magasságban van, tőle keletre terül el Júda pusztája, nyugatra pedig az egyik leheirebb szőlőhegy található. Innen vitték a kémek azokat az óriási szőlőfürtöket Kádes-Barneába. E tölgyek árnyékában Ábrahámnak egyedi lehetőségként adatott meg, hogy menyeyei lényeket vendégeljen meg és Sodoma megmentéséért alkuba bocsátkozzon Istennel. Milyen kár, hogy nem volt legalább tíz igaz ember, mert akkor Ábrahám biztosan megkapja a Béke Nobel-díjat.

6. Beérseba. Innen dél felé haladunk tovább, az azonos – Beérseba – nevű zuhatag medre vonalán. Feltettem magamban a kérdést: Miért választották a pátriárkák éppen ezt a lehangelő helyet a puszták szélén? Egyetlen város sem volt a közelben, semmilyen kereskedelmi út, csak a puszták és a messziről látszó hegyek. És Beérseba mégis útjuk végállomása lesz. Az út, amely kútnál kezdődött, egy másik kútnál ér véget, mintha ezt üzenné: *Vándor, ha ezt az utat választod, soha nem leszel gazdag, de soha nem fogsz szomszédra halni!*

A pátriárkák világa

A pátriárkák hátat fordítottak a korabeli civilizált világnak. Nemet mondtak egyfajta életstílusnak, bizonyos túlélési módszereknek, és lemondtak a civilizáció nyújtotta előnyökről. Visszautasították kortarsaik hagyományait, szokásait és életvitelét. A pátriárkák egy új világot, új civilizációt hoztak létre. Központjuk az oltár volt, határmezsgyéjük a hit. Előre tekintettek „az erős alapokon nyugvó városra, melynek tervezője és építője Isten”. Nem voltak

Ebál és Garizim iker-hegyei, melyek lábainál található a Mórétölgyese, Sikem mellett.

tanulatlanok, barbárok, civilizálatlanok. Utódaik adták át az első ábécét, az első és legfontosabb könyvet, a legtömörebb törvényrendszert és a legmagasztosabb elveket a mai civilizációnak.

Szükséges magas szinten gondolkodnod a világról, felmenned a menny létrájára, vízzel kínálnod a fáradt vándort, békét közvetítened az ellenfelek között és közbeavatkoznod idegenek megmentéséért, de főleg, hogy életed középpontjává tedd az imádati oltárt, melynél erőt nyerhetsz ezen az úton haladni. Ha sok csalódásban volt részed, ha még nem találtad meg a boldogságot, meghívlak, barátom, tegyél egy utazást a Pátriárkák Útján, ha csak képzeletben is. Elmélkedj azon, amit ezek az emberek megvalósítottak, és meg fogsz győződni, hogy megéri követned őket. ■

Traian Aldea, egyetemi adjunktus,
az Adventista Teológiai Intézet archeológia tanára

Most épülő ortodox templom; az alagsorban, az oltár alatt található Jákób kútja.

„Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el.”¹

„Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölték, éltek.” (Róm 8:12-13)

Szükségünk van egy új esélyre

Összűleink erkölcsi dilemmája bűnné változott, majd meg kellett tapasztalniuk az Istentől való lelki eltávolodás minden következményét. Éva közel ment ahhoz a helyhez, mely egyetlen volt, ahol Sátán megkísérthette (1Móz 2:16-17), Istennel szemben tisztességtelen párbeszédbe elegyedett (1Móz 3:1-5), és olyan állapotra és tudásra vagyott, mely nem volt benne Istennek az emberrel kapcsolatos tervében (1Móz 3:5), majd döntött, saját belátása és nem Teremtőjének világos szava alapján.

Miközben Évát a kísértő csábította el, Ádám bűne teljes mértékben tudatos volt (1Tim 2:14). Ezért az első bűn az Ádám bűne (Róm 5:12-18). Éva tettét nem követték azonnal látható következmények, éppen ezért Ádám döntésének Isten szaván kellett volna alapulnia. Mindketten teljes szabadakaratukból döntöttek, az egyetlen teszt pedig az Istenben való bizalom az az Iránta való hűség volt. Bűnük lényegében ugyanaz volt.

Mindketten vétkeztek Isten, a teremtett erkölcsi rend és saját lelkiismeretük ellen. Figyelmen kívül hagyták, hogy egyedül Isten kiváltsága meghatározni a jót és a rosszat. Megtagadták Istentől való függőségüket. Felborították az értékek sorrendjét. Erőszakot követtek el Isten akaratán, mely bennük gyökerezett teremtetésüktől fogva. Következésképpen, az első bűn irracionális és természetellenes tett volt létezésük minden koordinátáját tekintve: Istennel való kapcsolatuk, az egyetemes erkölcsi rend és feddhetetlen természetük (Préd 7:29). Megtagadták az isteni természet teljességét és az emberi természet teljességét. Vétkeztek Isten és Isten beléjük ültetett képe ellen. Visszautasították Isten vágyát, Aki értük és bennük akart létezni.

Az első bűn helytelen célt, helytelen módszert és helytelen időt vezetett be.¹ A helytelen cél: légy több vagy másabb annál, mint Isten képeire teremtett lény. Helytelen módszer: légy Istenhez hasonló egy mágiikus tettel (tiltott gyümölcs), nem pedig az Istennel fenntartott kapcsolat által. Helytelen idő: legyél Istenhez hasonló azonnal, és nem a Vele ápolt örökké tartó kapcsolat segítségével.

„Az ember végtelen időközön át elsajátíthatta volna a megismerés kincseit, felfedezhette volna a boldogság friss gyümölcseit, és egyre világosabban megérthette volna Isten bölcsességét, hatalmát és szeretetét. Egyre inkább betölthette volna teremtetésének célját, és egyre hitelesebben tükrözte volna a Teremtő dicsőségét.”² Lelki örökségünket az első bűn határozza meg (Róm 5:12), és nem foghatjuk fel

Egy új

saját valódi állapotunkat csak az isteni megoldás világosságában (Róm 5:12-19; 1Kor 15:21-22). A belső leépülés állapotában vagyunk (Zsolt 51:5; Róm 3:23). Ez kizárja az utódlással szerzett üdvösség jogát (Jn 8:33-47) vagy azt, hogy egyszer megváltva, örökre megváltva (2Pt 1:10-11; Zsid 6:4-6; 10:26-29). Mindannyiunknak szükségünk van megtérésre, lelki újjászületésre, Krisztussal való állandó kapcsolatra (Jn 15:1-11).

Esély – szigorú követelményekkel

Az ember (emberiség) esélye abban áll, hogy Isten kegyelmesen viszonyult az ádami bűnhöz, hogy az ne váljon végzetessé (1Móz 3:15). Igaz, hogy az isteni ítélet elhalasztásával a bűn továbbra is kétségbevonja Isten jellemét és hatalmát. Viszont a kegyelemidőt semmiképpen sem értelmezhetjük úgy, hogy Isten kiegyezett a bűnnel. Nem, Isten és a bűn továbbra is ellenpólusok az univerzum erkölcsi rendjében. Isten szentségének követelményei fennmaradtak, még ha világunkban két úr (Mt 6:24), sötétség és világosság (Jn 3:19), bűn és feddhetetlenség (Róm 6:16,18) is van.

Honnan a második esély? Miért nem semmisült meg Ádám és Éva a bűnbeesés után? Először is, mert a bűn és a feddhetetlenség nem személyes valóságok, és az ok okozat elve alapján egymást mindig kölcsönösen kizárják. A feddhetetlenség oldalán Isten áll, a bűn oldalán az ember. Az Isten, természetén keresztül kifejezi erkölcsi elvárásait a kegyelem idejében, az ember pedig ebben a kegyelemidőben válaszolhat rá. Lucifernek és angyalainak hasonlóképpen megadatott ez a kegyelemidő (12:7-8). A tény, hogy Isten haragja megnyilvánul a kegyelem idejében, segít megértenünk haragjának természetét (Róm 1:18). Ez valójában a bűntől való abszolút elkülönülését mutatja (Hab 1:3; 2Móz 33:20), majd a bűn megbüntetésére utal (Róm 2:5). A tűz bibliai képe a legkifejezőbbben mutatja meg Isten haragját a kegyelem idejében és annak végén (1Pt 1:7; Jel 20:7-9).

Ugyanaz az isteni dicsőség megtisztíthat vagy megemészthet (Mal 3:1-3; Zsid 12:28-29). A megtisztítás ideje alatt történik a közbenjárás, majd bekövetkezik a büntetés (Róm 2:4-8).

esély ajándéka

„A lázadó étellel Sátán és mindazok, akik vele egyesültek, annyira kívül helyezik magukat az Istennel való harmóniából, egyetértésből, hogy Isten pusztja jelenléte emésztő tűz lesz számukra. Isten dicsősége, annak ellenére, hogy Isten szeretet, megsemmisíti őket.”³

A második ok, amiért Isten esélyt ad a bűnbe esett embernek az, hogy Isten azért teremtette a földet, hogy az „lakott”, „betöltött” (1Móz 1:28; Ésa 45:18; Zsolt 115:16), és nem azért, hogy egy kozmikus temető legyen.

A harmadik ok a világegyetem erkölcsi biztonsága. Az emberiségnek adott második esély az egész világegyetemet örök biztonságba helyezi (Náh 1:9). Lucifer azonnali megsemmisítése a mennyben és/vagy az ember megsemmisítése a földön az egész világegyetemet örök rettegésbe taszította volna. Egy ilyen eljárás teljesen idegen Istentől. Ő a szeretet (1Jn 4:8).

És végül a második esély annak tulajdonítható, hogy Isten, titokzatos természetében, Megváltó. Ádám a Megváltó színe előtt és ellen vétkezett, Akinek erre az első reakciója a kegyelem volt.

„Amikor megjelent a bűn, már létezett a Megváltó...”⁴

„Isten Fia felajánlotta, hogy Ő maga végzi el a közbenjárást saját élete árán bűneikért. Próbaidő adatott számukra, amikor megtérés és Krisztusba vetett hit által újból Isten gyermekeivé válhattak.”⁵

Hogyha létezésünk egybeesik Isten ránk vonatkozó egyetlen céljával – hogy mindörökké tükrözzük képmását –, akkor hát válasszuk ezt a célt!

A megváltozott sors ajándéka

Ádám által elveszítettük a személyes feddhetetlenséget, mely eredetileg az ember sajátja volt (Róm 3:23), a fiúságot és az örökséget (Lk 15:11-34), de nem veszítettük el egyéni örök sorsunkat (Préd 3:11; Jn 3:16). Jézus Krisztus által visszkapjuk a fiúságot és az örökséget (Jn 1:12; Róm 8:17; Gal 4:4-6). A bűn alatt vagyunk, de örök sorsunk változatlan. E sors megtartásának feltétele az, ha felhagyunk a bűn személyes támogatásával.

Ádám bűne megfoszt minket az édeni előjogoktól, örök sorsunktól azonban csak

bűneink foszthatnak meg. Az erkölcsi felelősség mérlegét gyakran az ádami örökség felé mozdítjuk el. Megütközünk az eredendő bűn következményein, és számításba vesszük a bűn átkától (következéneitől) és rabságából való szabadulásunk lehetőségét. Pál apostol kijelenti, hogy Krisztusban és Krisztus által részt veszünk a teljes helyreállítás folyamatában (Róm 5:12-21). Jézus Krisztus hatalma a helyreállításra sokkal nagyobb Sátán pusztító erejénél.

Ennek az esélynek a tudatában passzív részvételünk Ádám bukásában (Róm 5:12) drámaivá foszlik, aktív részvételünk a bűnben pedig a második halálhoz vezet (Róm 2:5-8; 6:23). Örök sorsunkat mi döntjük el, nem az első Ádámmal való kapcsolatunk folytán, hanem azzal, hogy milyen viszonyban vagyunk a második Ádámmal, Jézus Krisztussal. Az ítéletkor nem az Ádámban való kollektív bűnösségünkért fogunk felelni, hanem Krisztus mellett vagy ellen meghozott személyes döntésünkről. Aktív részvételünk saját üdvösségünkben – ez Isten kérlelő vágya és felhívása mindannyiunk felé:

1. Ellen White, *Jézus élete*, 25. old.
2. Helmut Ott, *Created for Life*, College Press LLC, Collegedale, TN, 2009, pag. 54–57. old.
3. Ellen White, *Nevelés*, pag. 15. old.
4. Ellen White, *Jézus élete*, 764. old.
5. *Bible Commentary*, 1. köt., 1084. old.
6. Ellen White, *Pátriárkák és próféta*, 66. old.

„Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból az életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.” (Róm 6:11-13) ■

Adalbert Orban lelkész az egyesült államokbeli Atlantában.

A föld végső határáig

– missziós tapasztalatok Vanuatuból –

Móttó: „Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami?” (1Mózes 18:14)

Attól a naptól fogva, amikor csatlakoztam az Adventista Egyházhoz, megszületett bennem a vágy, hogy másoknak is bizonyosságot tegyek Isten dolgairól. Éreztem, hogy tennem kell valamit az emberekért, és a Szentléleknek ez a készítése több formában is valóra vált az életemben.

A missziómunkában a legmeghatározóbb tapasztalatot hazánktól nagyon messzire, Vanuatuban éltem át. Innen, ahol mi lakunk, mondhatom, hogy Vanuatu a világ szélén van.

Vanuatu állam 1980-ban vált független országgá. Ekvádor és a Baktérítő között helyezkedik el, az Óceániának nevezett világrészben. Szomszédai észak felől 170 km-re a Salamon-szigetek, nyugatról 230 km-re Új-Kaledónia. Fővárosa Port Villa, körülbelül 2000 km-re van az ausztráliai Brisbane-től.

Vanuatu 14.700 km²-en terül el. Szárazföldi része negyven szigetből áll, melyből mindössze 12 lakott. Ezek közül a legnagyobbak: Espiritu Santo (4.900 km²), Malekula (2.539 km²), Erromango (1.113 km²), Efate-Vate (1.094 km²), Ambrym (644 km²), Epi (637 km²).

A legfontosabb szigetek domborzata hegyes, a legmagasabb hegyek elérik a 2000 métert. A legnagyobb szigeten, ami az Espiritu Santo, ahol én is dolgoztam, vannak a legmélyebb dzsungel és a legmagasabb hegyek. Vanuatun 9 működő vulkán van, amelyből 7 a felszínen található.

Vanuatu lakossága megközelítőleg 215.000 fő, akik többféle nyelven beszélnek. Ezek közül a legelterjedtebb a bislama, az angol és a maláj nyelv egy bizonyos keveréke. 16.500 adventista él itt, az Adventista Egyház pedig taglétszáma alapján a negyedik legnagyobb felekezet (7,6%).

A Vanuatun végzett munkám két szakaszban zajlott. Az első szakasz 2008-ban volt, amikor egyedül voltam ott. Másodjára, 2010-ben a férjem, Criss is elkísért, akivel az első utamról való hazatérésem után házasodtam meg. A következőkben szeretnék megosztani veletek néhány tapasztalatot az első utazásom időszakából.

Találkozásom Vanuatuval

Vanuatuban először egy adventista iskolában szálltam meg. Az itt tanuló diákoktól alkalmam volt megtudni néhány dolgot ennek az országnak a különböző szigeteiről, az itteni szokásokról, az öltözködésről stb. Majd két hétig egészségügyi asszisztensként dolgoztam az egyik Espiritu Santo-i kórházban, Vanuatu második legnagyobb városában.

A kórházban megismertem egy németországból érkezett önkéntes orvost. Az egyik nap sürgős beavatkozásra volt szükség egy petefészek ciszta esetében. Az orvos megkért, hogy segítsék a műtétnél. Igaz, hogy a tanulmányi időszakban sok műtéten vettem részt, de

soha nem dolgoztam közvetlenül a műtő orvossal. Istennél semmi sem túl nehéz. Ő volt az, aki a kezemet éppen arra az eszközre helyezte, melyre az orvosnak szüksége volt. Csodálatos Istenünk van.

A kórházban eltöltött idő után elhatároztam, hogy házról házra járok Espiritu Santo szigetén az orvosi táskámmal mint a vanuatu orvosi misszió kiküldöttje. Valójában ilyen minőségben sikerült egy éves vízumot szereznem ebbe az országba.

Az volt a célom, hogy az egészséges életstílust népszerűsítsem, főleg a nők körében. A megelőző orvoslás (masszázs, természetes gyógymódok) váratlan módon kaput nyitott előttem. Így jártam faluról falura, és elterjedt a hír, hogy van egy lány, aki az anyák egészségével foglalkozik (anyaklubot akar létrehozni), és főleg masszázstechnikát tanít. A masszázsrányon nagy szükség volt azokon a helyeken, ahol megfordultam, mivel a nők, férfiak, gyerekek – azaz mindenki – szó szerint egész nap fuvarozással foglalkozik. A hátukon viszik az ételt a kertből, a fát és más szükséges dolgokat. Egyesek háta mintha kőből lett volna, és mindenki hátfájásról panaszkodott.

A kisfiú és az öregasszony

Az egyik faluban élelem hoztak egy tizenegy éves kisfiút, egy Sebastian nevű árva gyermeket. Az egyik lába merev volt, és alig tudott járni. Nem tudták elmagyarázni, hogy mi történt vele. Azt mondták, hogy hirtelen tört rá ez a tehetetlenség. Kérték, hogy masszírozzam meg. Rájöttem, hogy a lábszárizmai merevedtek meg. Egy órán keresztül masszíroztam, majd odahívtam a falu főnökét, akit megtanítottam, hogyan kell masszírozni a gyerek lábát minden este. Egyéb természetes gyógymódokra is megtanítottam.

Az egész falu odasereglett, hogy lássa, mit teszek a fiúval. Majd házról házra hívtak. Egy adott pillanatban nagyon fáradtnak éreztem magam, amikor egy gyerek egy nagyon szomorú, magányos öregasszonyt vezetett hoz-

zám. Olyan piszkos volt, amilyen embert még nem láttam Vanuatun. Ezt annál is inkább furcsálltam, mivel a falu az óceán partjától 5-10 percre volt.

Megkértem a jelenlévőket, hogy vigyék a vízhez, és segítsenek neki megmosakodni. De előbb megmasszíroztam úgy, amilyen volt, hogy lássák, nincs bennem, fehér nőben visszatartás iránta. Majd azt mondtam, hogy minden nap tegyék ezt az öregasszonnyal, mert állapotának egyik oka éppen az, hogy valószínűleg évek óta nem mosakodott.

Miután mindenkit meglátogattam, aki a házába hívott, gondoltam, megnézem, hogy megmosdatták-e az asszonyt, mert ha nem, majd én segítek neki. Magamban elvártam tőlük, hogy együtt érezzenek vele és tegyenek érte valamit. Nagy volt az örömöm, amikor tisztán láttam néhány asszony mellett a parton. Örömtől sugárzott ő, de a rajta segítő asszonyok is.

Idő múltán visszatértem a faluba, és örömmel láttam viszont a 11 éves Sebastiant, aki már nem volt sánta, hanem gyorsan szaladt az erdőben. „Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami?”

Utazás az őrzőangyallal

Valahol a hegytetőn voltam, és következő nap meg akartam látogatni két másik falut. Már aznap este imádkoztam, hogy az Úr rendeljen mellém kíséret. Még nem ismertem túl jól a hegyi utakat. Egy 16 éves fiú felajánlotta, hogy segít. Korához képest nagyon fejlett testalkatú volt. Semmilyen veszélyt sem sejtve, útnak indultunk.

Megérkeztünk a 3-4 órás járásra levő két faluba. Miután teljesítettem küldetésemet, néhány nap múlva elérkezett a visszatérés ideje.

Az utazás közepén, miután átkeltünk egy nagy folyón, ez a fiú megállt előttem és vizet kért. De a tekintete nagyon zavart volt, és egészen közel jött hozzám. Abban a pillanatban egy helytelen mozdulatot tett. Ijedten kérdeztem: „Mi történik veled?” Miközben kést emelt rám, ezt mondta: „Akarlak!” (bislama nyelven: „Mi wantem you!”)

Kövém meredtem, és csak Istenhez tudtam fohászolni, neki pedig ezt mondtam: „Isten nevében, kérlek, ne éj hozzám!”

A következő pillanatban félrefordult, valamitől nagyon megijedt, mert hirtelen futásnak eredt. Úgy futott, mint aki megőrült, én pedig utána, és kiáltottam, hogy álljon meg, mert nem ismertem az utat. Egyfolytában kiáltottam, bátran, hogy álljon meg, és beszéljünk. Végül megállt, bevárt, de az arca teljesen más volt. Megkérdeztem: „Mi történt?” Hosszas hallgatás után ezt mondta: „A hátad mögött, baloldalt egy nagyon magas és fényes férfit láttam közeledni, fehér ruhában. Megijedtem, azért szaladtam el!”

Akkor megértettem, hogy Isten küldöttét látta, aki megoltalmazott, hogy semmi rossz ne történjen velem. „Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami?”

Ez csak néhány a sok esodálatos tapasztalat közül, amit az evangélium hirdetése közben Vanuatun átéltem. Mindez azt bizonyítja, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. ■

Ella Stigleț Cătămărești-Deal-ról származik (Botoșani) és egészségügyi asszisztens.

Cselekedj most!

– az ASI Európa 2011-es találkozója

Kéteztizenegy június 15. és 19. között megtartották az ASI Európa 2011-es konferenciáját, Konstanzban, (Németország) egy, a protestáns kereszténység számára fontos történelmi helyszínen. Itt, ugyanabban az épületben, ahol a konferencia zajlott, 1414. és 1418. között, a Római Katolikus Egyház által elismert 15. egyetemes zsinatot tartották, amelyen elítélték és kivégezték Husz Jánost.

Mivel a helyszín a reformáció jelentős nyomait hordozza, az ASI Európa találkozó szervezői úgy gondolták, hogy éppen találó, ha az idei esemény mottója magában foglalja a keresztény misszió mozgatórugóját:

Ez az emlékmű jelzi a helyet, ahol 1415. július 6-án Husz Jánost máglyán megégették.

„Act now! Reach out, up, across”! – „Cselekedjete most! Értetek el mindenhová”!

Az esemény főelőadója John Bradshaw volt, az *It is written* (Meg van írva) televízió igazgatója. A közvetített üzenetek cselekvésre, az advent üzenet, és különösképpen a hármasszangyal üzenet megosztására ösztönöztek. Nem kell annak a nézetnek a csapdájába esnünk, hogy szekularizált világunkban nincs hely a hit számára, hanem ki kell tartanunk az Úr munkájában és bízunk kell abban, hogy Ő visszatéríti az emberek szívét Őhozzá. Módszerei meghaladják a mieinket, és Számára nem jelent aka-

John Bradshaw (jobbra) és fordítója, Jens Giller (balra)

dályt az a sok ellenszegülés, amire mi olyan sokszor kétségbeesünk.

A találkozó négy napja alatt az ASI Európa különböző kirendeltségeinek képviselői bemutatták bizonygáttelüket, saját vagy más országokbeli missziós projektjüket, ahol nagy szükség van a missziómunkára.

A találkozó egyik célja az volt, hogy új módszereket tanítson a résztvevőknek a misszió és evangelizáció hatékonyabbá tételére. Az ASI célja az, hogy bátorítsa az üzletembereket és azokat, akik aktívak bizonyos szervezetekben, hogy használják fel az összes erőforrást a hármasszangyal üzenet hirdetésére, most, a föld történelmének utolsó napjaiban”, mondta köszöntő beszédében Angel Duo, az ASI Európa elnöke. A jelenlevőknek alkalmuk volt a hatékony missziómunkát segítő szemináriumok látogatására, mint „Hogyan vezessük az embereket, hogy döntsenek Krisztus mellett?” (Dan Millares, a Svéd Unió bibliamunkása), „Evangelizációs kampányok és hatékony missziómunka” (Dr. Jan-Harry Cabungcal, az Europe4Jesus evangelizációs program koordinátora, Svájc), „Új kezdet – az ASI által készített DVD anyag alapján történő bibliatanulmányozási kiscsoportok létrehozása” (Rahel Ludwig, Life-StyleTV, producer, Svédország), „Hogyan oszd meg hitedet egy zsidó-

val”? (Richard Elofer, a jeruzsálemi Zsidó-adventista Barátság Nemzetközi Központ és az Adventista Misszió igazgatója, „Tudomány vs. hit” (Dr. Rivelino Montenegro, technológiai főmunkatárs, Medovent GmbH, Németország).

Péntek délután a résztvevőknek alkalmuk volt részt venni egy aktív missziós tevékenységben, Konstanz városában, ahol a szombatesti ingyenes Harmony Quartet koncertre osztottak meghívókat. Keresztény irodalmat is szétosztottak.

A szombati program sok németországi tagot vonzott, úgyhogy az 1000 férőhelyes konferenciaterem megtelt. A zene, a bizonygáttetés, az áhítat különlegesen áldásos volt, és a közösség lelkületét árasztotta.

A szombat reggeli istentiszteleten jelen volt Ted N. C. Wilson, a Generál Konferencia elnöke. Az ő üzenete megerősítette az Adventista Egyház világszéles missziójába vetett hitet, valamint bátorította az ASI kezdeményezéseit és missziós tevékenységeit.

Az amerikai ASI elnök, Norman Reitz is jelen volt, aki egy üzenetet intézett a jelenlevők felé, valamint Denzil McNeilus, az ASI North America egyik alapító és az ASI Missions

Ted Wilson, a Generál Konferencia elnöke (jobbra) és Winfried Vogel, fordító (balra)

Inc. vezetőségi tagja, aki az ASI North America missziós projektjeiről és a fiatalok misszióra buzdításának fontosságáról beszélt.

Fotó: Christoph Gysin/Amazing Recordings

Jelen voltak még: Bruno Vertailer, az Euro-Afrikai Divízió elnöke; Gabriel Maurer, az Euro-Afrikai Divízió titkára és Dr. Bertil Wiklander, a Transz-Európai Divízió elnöke.

Az ASI Európa általános választógyűlését is megtartották, melynek alapján a jelenlevő ASI küldöttek szavazási eredménye a következő:

Elnök – Angel Duo, Spanyolország Marketing, új kirendeltségek létrehozása és fejlesztése, alelnök – Ruben Dias, Portugália

Evangelizáció, alelnök – Radim Passer, Csehország

Általános alelnök – Bența Remus Aurel, Románia

Pénzügyi alelnök – Christanne Theiss, Svájc

Titkár – Mark Alt, Svájc

Auditor - Markus Czettel, Svájc

A konvenció programja szombat este fejeződött be a Harmony Quartet koncertjével.

Jobbról balra: Ruben Dias, Christiane Theiss, Radim Passer, Remus Aurel Bența, Mark Alt, Angel Duo és Jens Giller (fordító)

Az eseményen részt vettek az ASI Európa svájci, németországi, ausztriai, spanyolországi, romániai, magyarországi, csehországi, ukrainai, horvátországi, szlovákiai képviselői. A romániai ASI delegáció tagjai: Palada Dumitru, az ASI Románia projekt felelőse, Palada Olga, Călugăru Eduard, az Unió pénztárosa és az Unió képviselője az ASI Románia adminisztrációs bizottságában, Bența

Maria, ASI tag, Bența Remus Aurel, az ASI Románia végrehajtó titkára és természetesen a szervezet elnöke.

A következő ilyen alkalom 2013-ban lesz, június 26-29-e között, Portugáliában, ahová mindenkit szeretettel várunk.

További információért a következő két év projektjeivel, és az idei konferencia videoanyagával kapcsolatosan látogassatok el a www.asi-europe.org weboldalra.

Ugyanakkor örömmel értesítünk, hogy az idei ASI Románia Konvenció Brassóban lesz, október 7-8-a között.

Reméljük, hogy a „most cselekedjétek” felhívás üzenete nem maradt Konstanztban, csupán a mártírok, vagy a jelenlevők szívében, hanem minket, laikusokat is a jó hír mihamarabbi hirdetésére készítet, már most, nem holnap vagy valamikor a jövőben! ■

Remus Bența, ASI elnök, Románia

Nyomok a Sziklán

Augusztus az adventtörténelemben

1846. augusztus – megjelenik Joseph Bates Az örök jel, a hetednapos szombat c. broszúrája. A hetedik napi szombatról szóló igazságra már a millerita mozgalom idején, 1844 tavaszán fény derült, de az október 22-re várt eseményről való prédikálás mellett ez az üzenet elhalványult. 1845. február 28-án T. Preble újabb cikket közöl a szombat fontosságáról, meggyőzve más két millerita úttörőt, Joseph Bates-t és John Andrews-t, akik továbbviszik a szombatról szóló igazság feltárásának küldetését. A Bates testvér kiadványában felsorolt érvek olvasása során, 1846 őszén, James és Ellen White is elfogadják a szombatról szóló igazságot.

1846. augusztus 30. – James White és Ellen Harmon házasságkötésének a napja. 1845-ben ismerkedtek meg és egy ideig együtt utaztak anélkül, hogy házasságra gondoltak volna (akkor úgy látták, hogy ez az adventi várakozás megtagadását jelentené). Rájöttek azonban, hogy a házasság által az Úr mindkettőjük életére vonatkozó terve sokkal jobban teljesedhet, ezért házasságot kötöttek. Akkoriban nem tartoztak egyetlen egyházhoz sem (1844 októbere előtt sok milleritát kizártak az egyházakból), ezért 1846. augusztus

30-án egy polgári bíró adta össze őket. Szép családi életet éltek, 35 évig voltak házasok, egészen 1881. augusztus 6-ig, amikor James White eltávozott az élők sorából. James-nek és Ellen White-nak 4 fia volt és ezek közül csak 2 érte meg a felnőttkort.

1852. augusztus – megjelenik a *The Youth Instructor*, a legrégebbi adventista ifjúsági folyóirat első száma. A folyóirat 8 lapból állt, havonta jelent meg és szombatiskolai tanulmányokat, hitelvi tanításokat, valamint további hasznos olvasmányt tartalmazott az ifjú szombattartók nemzedéke számára. Kezdetben 1000 példányban jelent meg, majd a 20. század elejére elérte a 25 ezret, Lora Clemet szerkesztői irányítása alatt pedig ez a szám 50 ezerre növekedett. 1970-től a *The Youth Instructor* helyét az *Insight* nevű folyóirat vette át, ami jelenleg is az angolul beszélő adventista fiatalok világszerte ismert folyóirata. ■

Adrian Neagu, lelkész

Az OLVASÁS

Visszaemlékszem egy esetre kamaszkorom elején, amikor a család régi levelei és fényképei között kutakodva találtam egy elegáns üdvözlőlaphoz hasonló kartotékot. Gyönyörű kézírással volt megírva, mintha rajz lett volna. Az elmosódott szív a régmúltat idézte. Olvasni kezdtem, és felfedeztem, hogy nem csak a betűk helyezkedtek el szépen a lapon – a szavak képeket, viszonyokat rajzoltak, olyan lelki szépséget árasztottak, amilyennel addig nem találkoztam: ünnepélyes meghívó volt egy kisasszony részére, aki elvárásolta a sorok íróját. Meglepett a családi emlékek között felfedezett képeslap, és megkérdeztem anyámtól: „Ezt ki írta?” Anyám a lapra pillantott, és maga elé révedt, valamire, amit csak ő látott: „Apád, amikor még nem voltunk házasok.”

Kezembem tartottam néhány szót egy olyan időszakból, amikor még nem is léteztem, és nem tudtam, milyen közel voltam az érintettekhez. Szépségük megszületett bennem, már amikor nem ismertem őket. Később a kapcsolat személyessé és kitörölhetetlenné vált.

A fenti történet a könyvvel való viszonyt szemlélteti. A könyv több, mint jelek sorozata egy hordozó felületen. Bár körülöttünk sok könyv létezik (anyakönyv, telek-könyv, munkakönyv, törvénykönyv...), és mind értékesnek tűnik, igazi értékük abban ragadható meg, hogy milyen a viszonyunk a bennük foglaltakkal.

Így történik, hogy egy könyv először jelentőségteljes, vánkos-könyv, majd lelki barát lesz. Így kedvelsz meg egy szerzőt, egy iskolai tananyagot, egy hivatást, és a szó igazi értelmében a részeddé válik. Látszólag az esztétikai funkciója a legfontosabb, de valójában egy sor más funkció egymásba játszik: szociális, vallásos, megismerő, morális, és hozzájárul az olvasó emberségének a fejlődéséhez. Ezek a területek közvetlenül megfelelnek bizonyos dimenzióknak, melyek nélkül az ember a normalitás alá süllyedne, másképp mondva, az ember már nem lenne ugyanolyan ember.

A hozzáférhető eszközök közül, melyek befolyásolják belső lényünket, az irodalom biztosítja a legtöbb szabadságot. Azokkal az eszközökkel ellentétben, amelyek

Ez a cikk a keresztény olvasásról szóló négyrészes sorozat utolsó része. Az első három rész *Az olvasás mint út* (április), *A harmadik irány* (május) és *Vánkos-könyv* (július) volt.

az érzékek révén stimulálnak (film, zene és egyéb), az irodalom jobban próbára teszi a tisztánlátást és a kritikus érzéket: nehezebb ellenállnod az ízletes, de egészségtelen ételnek, mint egy könyvnek. Bár a könyv elsődlegesen az érzékektől függ, élvezetéhez gondolkodásra van szükség. A gondolkodás és érzélem területe a legbensőségesebb. A Szentírás emlékeztet, hogy mindennél jobban őrizzük, mert abból indul ki minden élet (Péld 4:23). Ez nem csupán negatív, hanem pozitív felhívás is. Vagyis nem csupán feltartóztatjuk a szerencsétlenséget hozó elemek behatolását egy létfontosságú térbe, hanem meg is nyitjuk szívünket mindaz előtt, ami jót tesz nekünk és áldást jelent életünkre – az élet forrásai nem fakadnak maguktól és szándéktalanul a szívből. Ebben a térben nyilatkozik meg belső dinamikánk, Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunk: „Mint a vízben egyik orca a másikat megmutatja, úgy embernek szíve a másikat.” (Péld 27:19) Ha meghíusul ennek a dinamikának a felülvizsgálása, ez önkimerüléshez vezet (Jer 2:13), de ennek a térnek a felelősségteljes őrzése továbbra is élet forrásává teszi azt. Így ahhoz, hogy megőrizzük belső vitalitásunk egészségét, perdöntő, hogy elhatározzuk: találkozni fogunk más szívekkel is, akikben élet van.

A találkozás megválasztása az olvasás által hasonló ahhoz, amikor megválasztod az emberek közül, hogy kivel találkozz, azzal a különbséggel, hogy majdnem minden kézzelfogható kritérium megszűnik, és marad csupán az érték, a hit, a külső elemek pedig csak útmutató jelek, amiből megértjük, hogy lehetséges-e a párbeszéd vagy sem.

Csakúgy, mint a megszokott közösségi kapcsolatokban, egy könyvnek is vannak tartalmára utaló jelei – a szerző és a világa, a mű címe, a témaválasztás, az ajánlás, az előszó, a tartalom, a grafika, az írásképp, a kiadó.

részese

Ezek a jelek nem szavatolják a találkozás pozitív kimenetelét, hiszen ez az olvasás folyamán következik be, és az olvasó elvárásaitól függ. A szórakoztató olvasás esetében önmagunkkal szembeni felelősségtudatból olyasmit kell választanunk, ami megfelel bizonyos szintnek, az olvasás során pedig érvényesülnie kell a kritikai érzéknek – a tartalomra utaló jelek egyszerű kiértékelésén túl a keresztény olvasó ellenőrzi, hogy a téma önmagában összefér-e a keresztényi erkölccsel vagy világszemlélettel. Az olvasás folyamán meg kell őrizni azokat a szempontokat, amelyek előzőleg meghatározott, és szükséges megfontolt párbeszédet folytatni a szerzővel. Ellenkező esetben a művészi, allegorikus, satirikus beszédmód összefolyik a történelmi, dokumentáló diskurzussal. Hírhedté vált *A Da Vinci-kód* regény esete, amelyet sokan kritikátlanul (párbeszéd nélkül) olvastak, ezért a fikciót összekeverték a valósággal. Ez egyfajta naiv viszonyulást feltételez a kitalált történethez. Az ilyen csapdák megelőzésére tanítanak irodalmat az iskolában, az olvasó pedig eszközöket és szempontokat kap, hogy szembesülni tudjon az irodalom képviselő kommunikációs aktussal. Az embernek fel kell készülnie, hogy felismerje, mit olvas – így az útinapló, az esszé, a regény, a dráma, az allegória más megközelítést kap, mint a nemfikciós szövegek.

Például Ellen White számára John Bunyan műve, *A zarándok útja* egy „csodálatos allegória”, amely „olyan pontosan megjeleníti a keresztény életét és olyan vonzó megvilágításban mutatja be Krisztus szeretetét, hogy általa százezren tértek meg.”² Ő felismeri a műfajt és értelmezni tudja azt.

Következésképpen, az irodalom egy kommunikációs közvetítő, amely a résztvevő olvasó rendelkezésére áll. Amit meg kell szűrni – mint minden más esetben – az a tartalom. Sőt, figyelembe véve az irodalom tanító, szociális és ideológiai jellegét, az önmagával és felebarátaival szemben felelősségtudó ember szükségszerűen szocializálódni fog ebben a környezetben; át fogja lépni az idő és tér korlátait. A világnak ezen a részén a legtöbben rendelkezünk az olvasás ajándékával, sőt még az írással is... az írás-olvasás tanításnak köszönhetően, és a talentumok példázata (Mt 25:14–30) motiváló jelleggel bír.

A vallásos ember még ezekkel az ajándékokkal is megdicsőíti Istent, és felkészül, hogy közölje másokkal is az üdvösség felé vezető utat, akikért az Úr Jézus meghalt, hátrahagyva Szentlelkét, hogy felkészítsen bennünket ezekre a találkozásokra. ■

Laurențiu Nistor,
az Adventista Teológiai Intézet főkönyvtárosa

1. Ellen White, *A nagy küzdelem*, Viață și Sănătate Kiadó, 2008, 223. old.
2. Ellen White, *Historical Sketches of the Foreign Missions of Seventh-Day Adventists* (1886), EGW Research 2008 CD-ROM.

ISMERJÜK MEG ADVENTISTA CSALÁDUNKAT

NICARAGUA

Hivatalos neve: Nicaraguai Köztársaság. Nagyságát tekintve, Közép-Amerika legnagyobb országa. Lakossága: 5,89 millió. Területe: 130 000 km². Fővárosa: Managua. Elhelyezkedése: Honduras és Costa Rica, valamint a Csendes-óceán és a Karib-tenger között. 40 vulkánból álló hegyláncolata van, és a vulkánok közül néhány ma is aktív. Az ország hivatalos nyelve a spanyol – a latin-amerikai gyarmatok közül ez az egyetlen ország, amely a spanyolok és az angolok fennhatósága alá is tartozott. A lakosok többsége római katolikus, de a protestáns keresztények száma is jelentős.

Az első adventista hittérítő, aki ezen a területen járt, F. J. Hutchins volt. Könyvárusként jött ide. Az ő befolyásának köszönhetően 1898-ban C. F. Brooks hetednapos adventista lesz, és 12 éven át laikus misszionáriusként dolgozik. Munkája során Yuluban megszervezi a hívők első csoportját és velük együtt vár a keresztségre, de arra csak 1912-ben kerül sor, amikor Goodrich meglátogatja a környéket. Ekkor Brooks két más bennszülöttel együtt megkeresztelkedik. 1920-ban lefektetik az orvosi missziómunka alapjait és 1929-ben megszervezik a Nicaragua missziót. Ezidő tájt az adventista tagok négy angol nyelvű és egy spanyol nyelvű gyülekezetbe szerveződtek.

A Nicaraguai Misszió ma már több mint 108.000 adventista tagot számlál, 209 gyülekezet és 53 csoport létezik. Évente 6000 új tag csatlakozik itt az Adventista Egyházhoz. A statisztikai jelentésben 5 adventista oktatási intézmény szerepel, ezek között van szakiskola, kollégium és is egyetem is. A rádió hullámhosszán közvetített adások az ország egész területét lefedik, a programok népszerűek a gyermekek és fiatalok körében. A rádió, az ADRA és más humanitárius szervezetek segítségével a nicaraguai Adventista Egyház odaadással és meggyőződéssel hirdeti a világnak Isten szeretetét. ■

Adrian Neagu, lelkész

A „T-GENERÁCIÓ” kihívásai

a generációk címkézése amerikai szokás. Így azok, akik 1925–1945 között születtek, a Silent Generation („csendes generáció”) tagjai, a 2. Világháború után születtek a Baby Boomers generációhoz tartoznak, a 1965–1980 közöttiek az Y generációhoz, és 2000-től máig a Z generációról, vagy az „internet generációjáról” beszélünk.¹

A technika a hozzáférést és a túlkapást egyaránt lehetővé teszi. A kérdés az, hogyan csökkenthetik a szülők a technika negatív hatását és hasznosíthatják pozitív befolyását.

Az utóbbi időben új ellenséggel nézünk szembe. Egy olyan generációval, akinek már nem az a fontos, hogy mikor született, hanem hogy mit tesz. A jelenséget 2004-ben azonosították, egy cikkben, amit a trendwatching.com¹ publikált és azóta is emlékezetes maradt.

A T-generáció a „tartalom”-generáló generáció. Ők azok, akik naponta audió / videó anyagot, képeket, szövegeket töltenek fel az internet végtelen portáljaira. Hogy megértsük azt a tartalom-mennyiséget, amit ez a generáció termel, fontos tudnunk, mit jelent egy nap a világhálón: 210 milliárd e-mail, 3 millió kép a Flickr-en, ami elegendő 375.000 album oldal betöltésére, 700.000 új felhasználó a Facebookon, 5 millió kiírás a Twitteren, 900.000 új cikk a bloggerektől, ami megfelel a New York Times 19 évi anyagának.²

A mai generációt legjobban leíró szavak a következők: kreativitás, kommunikáció, számítógép, click, konnexió, kontroll, híresség. „Ők naponta legkevesebb három órát töltenek az internet előtt, és el sem tudják képzelni az életet a tartozékok (kütyük) nélkül, melyek elkísérik őket az iskolába, haza vagy az utcán. 24 órából 24 órán keresztül csatlakozva vannak, kevesebbet találkoznak a parkban, legtöbbet online, nem nagyon érdekli őket sem a politika, sem saját országukban, sem a nagyvilágban levő aktuális

események, és legtöbbször szüleik pénzén élnek. Ez az új generáció 2020-ban Európa népességének 40 %-át teszi ki, és rövid időn belül ők vezetik a világot”³.

KOMMUNIKÁCIÓ vagy ELSZIGETELŐDÉS?

A mai fiatalok kevesebb erőfeszítéssel és könnyebben kommunikálnak egymással, mint bármely más generáció. A mobil telefon, az internet, az e-mail, a messenger leszűkíti az emberi kapcsolatokat, mégis, paradoxális módon állandó hozzáférhetőséget biztosít.

A szociális kompetenciákat gyakorlás által sajátítjuk el, másokkal való interakció révén. Ma nem szokatlan, ha a fiatalok több időt töltenek a gép előtt, mint társaikkal, így nehezebben sajátítják el a szociális kompetenciákat.

Az ezzel a technológiával felnőtt fiatalok nagyban különböznek szüleiktől. Igaz, ez a tény más generációkra is vonatkozik. A mai generáció azonban korlátlan és még soha nem tapasztalt információhoz való hozzáféréssel rendelkezik. A gyerekek kiszolgáltatottsága olyan magatartásokkal, értékekkel és viselkedésmintákkal szemben, amelyek ellentétben állnak azzal, amit a felnőttek egészségesnek és megfelelőnek vélnék számukra, konfliktust eredményez életükben és befolyásolja fejlődésüket.

A NÉGY FAL KÖZÖTT ÉS AZ EGÉSZ VILÁGBAN!

Serdülőkoromban nem volt szabad este 22.00 óra után barátaimnál lennem. Eszembe jut édesanyám, aki aggodalommal várt az utcán, ha a megszabott időben nem értem haza.

Ma sok szülő nyugodt, mert serdülő gyereke nem megy el otthonról, hanem a hálósobában van, csendesen ül otthon, míg bárhol jelen lehet a világon. Hány mai szülő és nagyszülő csengethette meg a barátokat bármikor és szinte bárhonnán? Hányan tudtak tudományos kutatást folytatni anélkül, hogy átlépnék a könyvtár küszöbét? Hányan informálódhattak rögtön arról, ami a világban történik? Hányan nézhették meg a legutoljára megjelent, sokszor nem koruknak megfelelő filmeket anélkül, hogy kiléptek volna szobájukból?

A technológia fejlődése lehetővé tette sok feladat elvégzésének megkönnyítését, ami valóban csodálatra méltó. Azonban, mint sok más dolog a gyermek kezében, ha nincs felügyelet és ellenőrzés alatt, ezek az eszközök önpusztító fegyverekké válhatnak.

Hálósobájukból a gyermekeknek biztonságukat veszélyeztető emberekhez, helyekhez és magatartásmódokhoz van hozzáférésünk. Idén májusban két constantai lány eltűnt otthonról, miután internetes barátaikkal találkoztak.⁴ Majdnem minden elérhetővé válik egy kattintással.

Egy 2005-ben publikált tanulmány⁵ felmérést készített az internet használatával kapcsolatos legproblematikusabb tapasztalatokról. Az azonosított problémák a

következők: túlterhelés, pornográfia, hűtlenség, szexuális zsarolás és kihasználás, számítógépes játékok, fogadások, zaklatás, elszigetelődés, szocializálódás kerülése, csalás, lopás, kétségbeesés, tönkrement kapcsolatok, rossz hatású weboldalak, különböző internetes anyagokhoz nem megfelelő hozzáférési mód.

A technológiai fejlődés eddig még nem tapasztalt előnyt jelent. Az internetre való csatlakozás által, a kereső programok és a messenger révén, a T-generáció minden korok leginformáltabb és legműveltebb generációja.

Sok mai szülő félelemmel kérdezi: hogyan neveljem gyermekemet ebben a világban, mely annyira különbözik attól, amiben mi nőttünk fel?

Egy következő cikkben két fontos stratégiát javasolunk. Az első, egy erőteljes gyerek-szülő interakciót fejleszt ki, amikor még kicsi a gyerek, a második, a serdülők szüleinek meg kell tanulniuk, hogyan használják az információhoz való hozzáférés és az ezzel való visszaélés fogalmát, hogy egészséges serdülőt neveljenek. ■

1. http://en.wikipedia.org/wiki/Generation#List_of_generations
2. http://trendwatching.com/trends/GENERATION_C.htm
3. <http://www.apropo.ro/www/o-zi-de-internet-in-statistici-5499662>
4. <http://www.businessmagazin.ro/cover-story/revolutia-generatiei-c-ei-vor-conduce-lumea-8316064>
5. <http://www.adevarul.ro/locale/bucuresti/pdf/CV92.pdf>
6. <http://www.unh.edu/ccrc/pdf/CV92.pdf>

Emanuel Ban, Észak-Erdélyi Egyházterület, ifjúságvezető

Az egyházi oktatás (I)

Kivonat a 2006. december 28-i, 489-es számú, a vallásszabadságra és a felekezetek általános működésére vonatkozó törvényből.

32. szakasz

(1) Az állam jóváhagyja az elismert felekezetek vallásáinak tartását az állami és magánoktatásban.

(2) Az oktató személyzetet, amely az állami iskolákban tanít, az adott egyház nevezi ki, a törvény által előírt feltételek között.

(3) Olyan esetekben, amikor az oktató az adott vallás elveinek súlyosan ellentmondó dolgot tanít, a felekezet megvonhatja tőle a vallástanítás jogát, ami együtt jár az egyéni munkaszerződés felbontásával.

(4) Kérésre, abban az esetben, ha az iskola nem tud az adott felekezethez tartozó vallástanárt biztosítani, a tanulók az egyház által kiadott igazolással bizonyíthatják, hogy részt vesznek a vallás tanulmányozásában.

33. szakasz

(1) A felekezetnek jogában áll oktatási egységeket létesíteni és működtetni az egyházi és egyéb, a vallásos tevékenység gyakorlásához szükséges személyzet kiképzése céljából, a törvény által előírt feltételek között.

(2) Bármely felekezet szabadon meghatározhatja az iskoláztatás formáját, szintjét, számát és tervét a saját oktatási intézményei számára, a törvény által előírt feltételek között.

34. szakasz

(1) A felekezetek saját maguk határozzák meg oktatási terveiket és programjukat az egyetem előtti oktatás és a vallástanítás számára, a Kulturális és Kultuszminisztérium felülvizsgálatával és az Oktatási és Kutatási Minisztérium engedélyével.

(2) Az egyetemi oktatás számára az oktatási terveket és programot az oktatási intézmények bocsátják ki, az adott felekezet beleegyezésével és az egyetemi tanácsok engedélyével.

35. szakasz

(1) Az állami rendszerhez tartozó teológiai tanügyi egységek oktató személyzetét az Oktatási és Kutatási Minisztérium ismeri el, a törvény által előírt feltételek között, a szóban forgó vallási felekezet szervei előzetes beleegyezésével.

(2) Az állami rendszeren kívüli teológiai tanügyi egységek oktató személyzetét a vallási felekezetek szervei nevezik ki, státusknak megfelelően. Az iskolákban vallást tanító oktatási személyzetnek be kell töltenie az oktatási személyzetre vonatkozó, 1997/128-as számú törvény előírásait és utólagos változtatásait, illetve kiegészítéseit. ■

Gelu Panait | Jogi kérdések

Gelu Panait, jogász, Román Uniós

Próbák tűzéiben

Interjú Dănuț Vlădoiuval és Gabriel Vlădoiuval

Kétezer tíz ószén a dâmbovițai Buciumeni-ben élő Dănuț Vlădoiu és Gabriel Vlădoiu, testi és lelki testvérek gazdaságán tűz ütött ki. A két család egy udvaron lakott. Becsületes munkával szerzik meg kenyerüket, komolyságuk és tisztességük példa értékű a falubeliek előtt. Dănuț testvér presbiter, Gabriel testvér pedig pénztáros, a buciumenii gyülekezet oszlopos tagjai, erkölcsi és anyagi szempontból egyaránt.

Lejegyeztem tapasztalatukat azzal a vággyal, hogy megértssem, mit jelent Isten népéhez tartozni mint adventista és egy ilyen tragédiával szembenézni.

Adventszemle: *Dănuț Vlădoiu testvér, kérem, először mutakozzon be.*

Dănuț Vlădoiu: 41 éves vagyok, házas, feleségem Doi nița és két kislányunk van. Mint szobafestő és méhész tartom fenn családom.

Adventszemle: *Gabriel Vlădoiu testvér, kérem, mondjon pár szót magáról.*

Gabriel Vlădoiu: Két évvel vagyok fiatalabb a bátyámnál, asztalosként dolgozom, nős vagyok, feleségem Danie-la és három kislányunk van.

Adventszemle: *Az önök háza egy udvaron van, gyakorlatilag egymáshoz toldva. November 3-án éjjel, 4-re virradólag, mindkét ház leégett. Kérem ismertesse röviden mi is történt azon az éjjelen.*

D.V.: Csütörtökre virradólag, 1.30-kor egyik kislányunk, aki a padlástérben aludt, füstöt észlelve riasztott.

A tűz az asztalosműhelyből indult, ahol sok volt a fa, és mivel a padlásszobák is fából voltak, a tűz gyorsan terjedt.

Adventszemle: *Gabriel testvér, mit gondolsz, mi váltotta ki a tüzet?*

G.V.: Valószínű, hogy egy rossz szándékú személy idézte elő. Két alkalommal is megfenyegettek. Az illető egy problémás személy, aki már sok kellemetlenséget okozott a község lakóinak. Ránk az asztalosmunkával járó zaj miatt haragudott. Beszéltem a felelős szervekkel, de bizonyíték hiányában nem hoztak semmi intézkedést. Amikor megtalálta a megfelelő pillanatot, cselekedett. A nagymennyiségű fa miatt a tűz könnyen áterjedt a házakra.

Adventszemle: *Dănuț testvér, milyen mértékben érintette a tűz a gazdaságot, és mit gondolt akkor?*

D.V.: A mi esetünkben leégett a ház felső része, ami fából volt, a feleségem kötődéje és még más melléképületek. A lakás első szintjéről sikerült megmentenem bizonyos javakat. Amikor észrevettem a tüzet, és felfogtam, hogy családom veszélyben van, imádkoztam, hogy a jó Isten segítsen átvészelnem ezt a helyzetet, mint Jób. Akkor, a szerencsétlenség ellenére, amely mind jobban és jobban terjedt, mély lelki béke töltötte be szívemet.

Adventszemle: *Gabriel testvér, mit tudott megmenti gazdaságából?*

G.V.: Sajnos, a ház, az asztalosműhely, a melléképületek mindennel együtt teljesen a tűz martalékává váltak. Még a személyazonosságai igazolványomat sem tudtam

kimenteni. Néhány ruhadarabbal menekültünk meg. A tűzoltók későnérkeztek, már nem tehettek semmit.

Adventszemle: *Milyen érzések töltötték el akkor?*

G. V.: Először is megbénított, amikor láttam milyen gyorsasággal terjed a tűz. Félelmetes látvány volt. De megköszöntem a jó Istennek, hogy megóvott, és egyikünk sem sérült meg.

Utána két dologért imádkoztam: az Úr mutassa meg, mire akar tanítani ez esemény által és milyen változást kell véghezvinnem életemben. Másodsorban, kértem az Urat, segítsen újraépíteni, amit elveszítettem, mivel a tél küszöbén álltunk, és nem tudtam, hol húzódnak meg a családommal.

Adventszemle: *Mit jelent adventistának lenni és a gyülekezet családjához tartozni ilyen pillanatokban? Van-e valamilyen jelentősége annak, hogy egy gyülekezethez tartozik?*

D. V.: Az egész község és környéke hallott nehézségünkről. Mikor az autóbuszmegállóban erről beszéltek az emberek, egy testvérünk hallotta, amint valaki megszólalt: „Ne csináljatok problémát belőle, ők adventisták, segítik egymást, egy pár hónap múlva minden úgy lesz, ahogy volt”.

Valóban így is történt. Különös áldás adventista családban élni ilyen helyzetekben. Megható volt, ahogyan az egyház támogatott. Közeli és távoli testvéreket, romániai és külföldi gyülekezeteket, az egyház különböző vezetőit és szervezeteit, a jó Isten mind felhasználta, megmutatva, hogy nem vagyunk egyedül a tüzes kemencében. Már a tűzvész pillanatában, mind az erkölcsi, mind az anyagi áldások folyója elkezdett felénk áradni. Az egyház, szervezetként és tagokként is példászerűen mozgósult, bemutatva, hogy Isten családjához tartozni kiváltság.

Ugyanakkor, a falu lakói is mellettünk voltak azokban a pillanatokban. A falubeliek nagy számban segítettek munkájukkal vagy anyagiakkal átvészelni a nehéz napokat.

Ezen az úton szeretném megköszönni mindenkinek, aki valamilyen formában segített. A bátorító szavak, az adományok, a segítőkészség és bőkezű támogatás reményt és vigasztalást keltett az elcsüggedt időkben. Kívánjuk, hogy a jó Isten fizesse vissza az őszinte jóindulatból fakadó tetteket.

Adventszemle: *Gabriel testvér, az eset önt érintette a legjobban. Érezte-e Isten kezét és jelenlétét ebben a próbában?*

G. V.: Most, kilenc hónappal az esemény után, meggyőződtem, hogy Isten mellettünk állt, még akkor is, ha nem láttuk. Csak egy tapasztalatot szeretnék elmondani a sok közül.

Jövedelemforrásunk az asztalosság volt. Mivel minden szerszámom tönkrement, nem tudtam sem családomról gondoskodni, sem új házat építeni. Úgy döntöttem, először az asztalos műhelyt teszem rendbe.

December 8-a, szerda volt. Kerestem és találtam egy gépet, amiért 1000 eurót kértek, és úgy döntöttem, megveszem. Természetesen, nem rendelkeztam az összeggel. Elindultam és egész úton a pénz miatt gyötrődtem. Honnan teremtek elő 1000 Eurót? Ugyanakkor imádkoztam is. Amikor hazaértem, felhívott Spanyolországból egy ismeretlen személy, aki mondta, hogy hallott nehézségünkről, és a gyülekezet adományozott 1000 eurót, amit átutaltak már a számlámra.

Meglepődtem, és szívem hálával telt Isten és jóakaróim iránt. Valóban Isten azokkal van, akik tűzön-vízen átmennek.

Adventszemle: *Milyen állapotban van gazdasága pillanatnyilag?*

D. V.: Igaz, hogy amit az ember tíz éven át épített, kilenc hónap alatt nem tudja rendbehozni. De a jó Isten segítségével, aki egészséget adott, és a Tőle jövő emberi erőforrásokkal mindent helyrehoztunk, ami szükséges a megélhetéshez.

Adventszemle: *Milyen leckét tanultak meg ebből a tapasztalatból és mit javasolnak azoknak, akiket természeti katasztrófa ér?*

D. V. és G. V.: Ebből az eseményből elsősorban azt tanultuk meg, hogy Isten szeret. Ő többféle módon megmutatta ezt. Ezek közül egy eset: november 4. és december 4. között különösen meleg volt, tudtunk dolgozni a gazdaság helyreállításán.

Másodsorban, megtanultuk, melyek a valódi értékek az életben. Nem érdemes a földiekbe befektetni, egy pillanat alatt minden összeomlik, úgy hogy megtanultuk: gyűjtsünk kincseket a menny számára, ahol biztonságban vannak.

Harmadsorban, megtanultuk mit kell tennünk, mondanunk azoknak, akik tűzön mennek át. Amikor a tűz nagy erővel ég, sokféle érzélem hat át. Mi átéltük mindezt, és tudjuk, hogyan bátorítsunk másokat ilyenkor.

Azoknak, akik a miénkhez hasonló próbákon mennek át, javasoljuk: bízzanak a jó Istenben, és ne csüggedjenek el! Az Ő hatalma nagy! Ugyanolyan szeretettel dolgozik ma is gyermekeiért, mint a három ifjúért a tüzes kemencében. A gyülekezet családjá, minden hibájával együtt, egy mennyei kéz, mely segíti és vigasztalja tagjait.

Ma, mikor visszatekintünk, úgy tűnik, mintha csak rossz álom lett volna. Annyira látható volt Isten és a gyülekezet támogatása! Hisszük, így lesz az Isten országában is, amikor minden nehézségtől megszabadít minket. A bűn egész tapasztalata csak egy rossz álom lesz, ami pedig megmarad, Isten közbelépésének csodálatos tapasztalata lesz. ■

Az Adventista Teológiai Intézet

– intellektus és lelkiesség, akciós áron –

Megszoktatók már az ATI jelentéseit, mint minden más egyházi jelentést. Ha megmondanánk, melyek voltak a 2010-es év prioritásai, nem vennék észre a különbségeket az előző évekhez képest. Reménytel és lelkesen indultunk el, lelkiismeretesen, sokszor erőnk felett dolgoztunk. Örültünk végzett diákjainknak, akik elkezdték szakmai útjukat a tanárok által odaadással, követelményekkel, lelkiességgel kiépített egyetemi alapokon. Boldogok vagyunk és gratulálunk a kollegáknak, akik a doktori programjuk végéhez értek. Köszönjük az adminisztratív személyzet munkáját, amely könnyebbé és jobbá tette a tanulási feltételeket.

A 2010-2011-es tanév oktatási tevékenységét 50 oktató végzi, akik 53 állást töltenek be.

Az oktatók 40%-a főállású, 60%-a önkéntes vagy munkatárs.

A 2010-es és 2011-es egyetemi tanévre 240 hallgató iratkozott fel, 4 egyetemi szakra: adventista pasztorálteológia szak, szociális munka szak, tanító-és óvóképző szak, román nyelv és irodalom szak – angol nyelv és irodalom szak. Az utóbbi két szak létrehozása után, a 2010-2011-es az első olyan tanév volt, amikor minden szakon minden évfolyam teljes létszámmal működött. Amint tudjuk, a legtöbb hallgató az adventista lelkészképző szakon tanul.

Az Euro-Afrikai Divízió legnagyobb adventista egyeteme vagyunk, rendelkezünk az Oktatási és Kutatási Minisztérium engedélyével, az egyetemi diplomát a Bukaresti Egyetem adja. Az államvizsga programok mellett, Európában csak nálunk az egyesült államokbeli Andrews Egyetem teológiai magiszteri képzést biztosít.

Mért érdemes az Adventista Teológiai Intézetnél tanulnod?

„Sok előnye van egy adventista egyetemnek vagy főiskolának. A szülők részére is van előny. Elsősorban, nyugodtak lehettek, hogy lányotok / fiatok olyan környezetben tanul, amely elősegíti a holisztikus (minden téren való) fejlődést: szellemi, lelki, bibliai nézőpont megértése. Egészséges életstílust tanítanak egy olyan környezetben, ahol lányotok / fiatok kiegyensúlyozott étrendet folytathat, biztonságos környezetben lakik, megértő tanárai és azonos értékrendű barátai vannak. Íme, néhány előny, amit a fiataloknak biztosítani tudunk. Ezenkívül, felkészülnek szakmailag. És ez fontos. Itt felkészülnek az életre és életre szóló barátságokat kötnek.”

(Dr. Lisa Beardsley, Nevelési Osztály, Generál Konferencia)

Mit ajánl pluszban az ATI más állami/magánegyetemekhez képest?

„Tanulóinknak két nagy előnyük van a felsőoktatás más intézményeihez viszonyítva. Az első előny: kiscsoportok, amelyek lehetőséget nyújtanak a személyes egyéni munkára, tanár és diák között. Tehát a formatív kapcsolat sokkal jobb, mint a nagy intézményekben. Ezen kívül, mivel az intézet félreeső helyen fekszik, sok zavaró tényezőtől mentes. Az ATI diákok együtt lehetnek, nem éri őket annyi stressz lelki és szellemi fejlődésük során. Nem utolsó sorban fontos a lelki támasz, amit az intézet nyújt. Tehát, az ATI-ben a lelki és szellemi kiegészítik egymást, biztosítva a fejlődést.”

(Dr. Nicolae Grosu, egyetemi docens)

Isten megáldhatja az Adventista Teológiai Intézetet fejlődéssel. Életet önthet a tanárok és az adminisztratív személyzet erőfeszítéseibe. Isten lelki ébredést hozhat létre és munkálhatja annak befogadását. Ezeket a köteleseket visszük tovább 2010-ből. ■

Marius Munteanu,
az Adventista Teológiai Intézet igazgatója

Leláncolt szabadság

A hírek egyre borúlátóbbak, ami a jövőt illeti. A média összes kanálisán érkeznek hozzánk, s mintha napról napra vészjóslóbbak lennének: „A világ helyzete nagy valószínűséggel előrevetíti a válság tovább mélyülését”; „Egyre közeledik az újabb világválság”, „A globális ipar szabadesésben...” Újból bebizonyosodik, hogy Istennek igaza van.

Az isteni ihletés nyomán Pál ezelőtt kétezer évvel kijelentette, hogy „az utolsó napokban nehéz idők állnak be”. És, mint minden helyzetben, amikor válság lép fel, sokasodnak a megszorítások, kivéve az önszeretetet, a pénzszereket, a dicsekvés, a hálátlanság, az álszentség, a büszkeség megszorítása. Ez is mutatja, hogy mennyire mély lesz a végső válság. Kétségkívül válságos időket élünk. Válság, amely behatolt a mindennapi élet minden területére. Bár az általános benyomás az, hogy a leginkább érintett terület a társadalom, a gazdaság, a pénzügy, a valóság az, hogy a társadalom minden területe szenved. Az erkölcsi válság még tovább tetézi a társadalom válságát.

Kiút kerestetik a válságból, vezetőink – a 80-as, 90-es évek tapasztalatához híven – előzmény nélküli megszorításokat javasolnak. A régi mondás – megszorítjuk a nadrágszíjat – egyre időszerűbb megállapítás lesz. A megszorítások arra készítetnek, hogy beérjük kevesebb munkahellyel, kevesebb pénzzel, kevesebb táplálékkal, kevesebb pihenéssel, kevesebb szórakozással és miért ne, kevesebb imádatlással az igaz isten iránt.

A történelem azt láttatja, hogy amikor egy nép nehéz próba elé lett állítva, sokkal szűkre szabottabb volt a vallásszabadság. Románia példáját említeném az 1940-es években, amikor a gazdasági válság, ami a világot sújtotta, minket sem kímélt, ki voltunk szolgáltatva a környező nagyhatalmak területi feldarabolást sürgető szándékának, és Románia nagyon könnyen megadta magát a vaskéznek és a totalitárius rendszernek. Az Antonescu rendszerben történt meg először, hogy több felekezetet betiltottak, és eltörölték az állampolgári jogok nagy részét.

Ez a példa csak tükre annak, ami Európában – Németországban vagy Olaszországban – történt az akkori években. Sok évvel azután, visszatekintve az eseményekre, történészek és politikusok egyetértettek abban, hogy ilyesmi soha nem fog újra előfordulni. Európában hetven éven át nem is volt nagyobb háború. Az orvostudomány megfékezte a halandóság gyors ütemét, és számos kórnak megtalálta a gyógyszerét. Ebben az időszakban a gazdaságok egyensúlyba kerültek, a kommunizmus megszűnt, és azt hittük, tényleg szabadok vagyunk. S lám, máris egy

újabb válságba csöppentünk. Olyan mély válságba, hogy felmerül bennünk a kérdés: vajon nem veszélyezteti-e ez a vallásszabadságunkat?

Azt mondogatják nekünk, hogy a megszorítást még az ország alkotmánya is támogatja, s az 53-as szakaszt idézik: „Jog- és szabadságkorlátozást csakis törvénnyel és kivételes esetekben lehet előidézni: nemzeti biztonság, közegészség vagy –erkölcs, állampolgári jogok és szabadság védelme; természeti katasztrófa vagy különösen súlyos esemény megelőzése.”

Szóval lehetséges. A nemzeti biztonság vagy közérköcs kifogását egyre gyakrabban idézni lehet. Fennáll a veszély, hogy az egyén szabadságát feláldozzák a tömeg szabadsága érdekében. Cinikusan hangzik, de nem újdonság. Máskor is megtörtént: „Egy pedig öközlülök, Kajafás, aki főpap vala abban az esztendőben, monda nekik: Ti semmit sem tudtok, meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.” (Jn 11:49-50)

Kajafástól Antonescuig, Sztálinig, Hitlerig vagy Ceausescuig a világ vezetői az emberiség túlélésének okán korlátozta vagy teljesen megszüntette az egyén szabadságát, különösen pedig a vallásszabadságot. Az világ egyre súlyosbodó helyzete azt mutatja, hogy ezeket az okokat bármelyik pillanatban meg lehet ismételni, melynek hatására egy sor szabadságjog korlátozódhat. Már elkezdődött Európa egyes országaiban, az Egyesült Államokban... Hogyha a 21. század az előbbiek nyomába lép, és ilyen irányban halad – majd megválnak. Nem tudjuk, mit hoz a válság, és mikor lesz vége. De egy dolog biztos: Isten meg fogja oltalmazni népét.

Van belső szabadságunk, melyet meg kell becsülnünk, amelyért imádkozunk és amelyet naponta választanunk kell. Ezt nem lehet korlátozni, ellenkezőleg, ígéretünk van, hogy bőségesen megkapjuk, ha naponta személyes kapcsolatban vagyunk azzal, aki az Igazság. ■

Ștefan Ropotică, a Moldvai Egyházterület Vallásszabadság Osztályának igazgatója

T olyan időket élünk, amikor az emberek lelki terheik alatt roskadozva haladnak életútjukon. Az Úr Jézus szavai – „az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.” (Lk 21:26) – szó szerint teljeseznek. Hogy mi ennek a helyzetnek az oka? Nem más, mint a minket „megkörübevevő bűn” (Zsid 12:1), amit az Úr Jézus a hitelenség bűnéként azonosít (Jn 16:9). Dr. Julian Melgosa így beszél erről: „Ma már több ezer évre vagyunk az élet fájától... A DNS egyre gyengül. *Sérült árunak* számítunk, és az evolúció mítoszával ellentétben az állapotunk folytonosan romlik. Éppen ezért nem csoda, hogy a bűn hatott érzelmi egészségünkre is. Gyakran megesik, hogy nem mi uraljuk érzelmeinket, hanem azok uralkodnak rajtunk, kifejezetten rossz döntésekre taszítva, amelyek aztán még több fájdalmat és szomorúságot okoznak. Jó hír viszont, hogy ennek nem kell szükségszerűen így lennie. Az Úr valami jobbat tartogat számunkra.”¹

Először belső gyógyulás

Mt 9:1-8-ban arról a gutaütöttről olvasunk, akit a barátai hoztak Jézus elé, hogy meggyógyítsa. A gyógyulás lépéseit a Prófétaság Lelkének írásából sokkal pontosabban megfigyelhetjük. Neki, „még mielőtt a testi gyógyulásnak örülhetett volna, lelki egészségre volt szüksége. Még mielőtt a fizikai kórt meggyógyíthatta volna, Krisztusnak le kellett vennie az elmére nehezédő terhet és a bűntől meg kellett tisztítania ezt a lelket.” Krisztus ennek megfelelően cselekedett. Nem azt mondja neki először, hogy: „Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza!” (Mt 9:6), hanem: „Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid!” (Mt 9:2). A gutaütött szempontjából a nagy Orvos közbelépése célba ért. Ellen White a következőket írja erről: „A bűn terhe lehull a beteg lelkéről... Remény foglalja el a kétségbeesés helyét, az öröm pedig a nyomasztó bánatét. Az ember fizikai fájdalma megszűnt, és egész lényé átalakult. Több kívánsága nincs; nyugodtan, csendesesen fekszik. Boldogabb annál, hogynem szólni tudna.”² Az Úr Jézus Krisztus azonban a gyógyítást teljesen véghezviszi, hogy

mindnyájan megtudják: „az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani” (Mt 9:6), és ily módon a lelket is meggyógyítani.

Jöjjünk a lélek Gyógyítójához

Az Úr szolgálóleánya a következő módon alkalmazza napjainkra a gutaütött meggyógyításának történetét: „A fizikai betegségtől szenvedők ezrei sóvárognak ma – a gutaütöthöz hasonlóan – erre az üzenetre: „Megbocsáttattak a te bűneid”. Betegségük oka a bűnterheltség a maga nyugtalanságával és kielégítetlen vágyaival. Csak akkor könnyebbülhetnek meg, ha a lélek orvosához fordulnak. Az a békesség, amit csakis Ő adhat, megeleveníti lelküket, és meggyógyítja testüket.”³

A Prófétaság Lelke szerint: „A világnak ma is szüksége van arra, amire ezerkilencszáz évvel ezelőtt volt – Krisztus megismerésére. Nagy reformációs munkára van szükség, és csak Krisztus kegyelme által lehet véghezvinni a fizikai, szellemi és lelki helyreállítást.”⁴ A Megváltó szeretettel és kegyelemmel teljesen várja azokat, akik az élet harcaiban, a sötétség erőivel folytatott küzdelemben megsérültek. Mindenkinek vannak fájdalmas lelki sebei, amelyeket magával cipel, és amelyekről nem hiszi, hogy a Megváltó meg tudná gyógyítani. Jöjjünk hittel a lélek Gyógyítójához, aki „megsebesített bűneinkért, megrottantott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésa 53:5) Ellen White ezt írja: „az Ő jelenléte gyógyító hatással van a bűnösre,”⁵ és az Igében a következő ígéretet találjuk: „Aki megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet.” (Zsolt 103:3) ■

Liviu Văduva, lelkész

1. Julian Melgosa – „Jézus sírt” - Bibliatanulmányok, Bukarest, „Viață și Sănătate” Kiadó, 2011, 6. old.
2. Ellen White, *A nagy Orvos lábnyomán*, Advent Kiadó, Bp., 1998, 45. old.
3. i. m., 46. old.
4. i. m., 90. old.
5. Ellen White, *Jézus élete*, „Viață și Sănătate” Kiadó, 2008, 245. old.

Gyógyító kapcsolat

Egyedül a nagyvilágban

A magány mindennapjaink része, ezért gyakran kénytelenek vagyunk szembenézni vele. Lehet, hogy csak néha válik nyomasztóvá, de az is megtörténhet, hogy folyton az. Vannak esetek, amikor keresed a magányt, szükséged van rá, és ilyenkor valami különleges történik az életedben (Jézus a Gecsemáné kertben). De ha jobban belegondolunk, még ezekben a helyzetekben sem vagyunk igazán egyedül, mivel Isten jelenlétében az emberekkel való kommunikáció és a saját belső beszédünk is értelmet kap.

Isten mondja nekünk: „nem jó az embernek egyedül”. És ez nem parancsként hangzik el, hanem az ember szükségletére felajánlott megoldásként. Szokatlanul elterjedt jelenség a magány és minden emberkategóriát érint. Születése pillanatától kezdve társat keres az ember, és még azt is elmondhatjuk, hogy már akkor fél a magánytól. Ez egy személyes és társadalmi szinten is folytatott küzdelem.

Isten elegáns módon közbelépett Ádám életében, hogy ezt a gondot megoldja. Oldalbordájából formált neki társat. Ádámnak gondjai voltak a párválasztással, de lehet, hogy vannak olyanok, akiknek ez nem jelent gondot. Legjobb, ha ebből a szempontból is tiszteljük és segítjük egymást.

Az Adventista Egyházban időnként vannak házasság céljából megszervezett ismerkedési összejövetelek. Idén áprilisban ez a találkozó Alexandria városban (Teleorman megye), májusban Nucșoarán (Prahova megye), augusztus utolsó szombatján Cernicán (Adventista Teológiai Intézet), szeptember első szombatján pedig Focșani-ban lesz.

Ezen találkozók célja, hogy a megfelelő házastársat kereső egyedülállók egymásra találhassanak. Vannak olyanok, akik már az első ilyen összejövetelről mosolyogva távoznak, míg mások a további várakozás pozitív kimenetelemben reménykedve mennek el. A házasság – nagyon fontos intézmény mind Isten, mind a társadalom szempontjából, ezért mi is odafigyeléssel és tisztelettel kell, hogy viszonyuljunk hozzá. A családban a mennyei hangulatot, de a pokoli légkört is meg lehet tapasztalni. Arra hívtunk, hogy a házasság által az örökkévaló országba jussunk.

Két ember döntésével egy időben két bonyolult, külön világ egyesül. A bonyolultságot az általunk figyelmen kívül hagyott egyszerűség adja. Amikor a két világ – a félelem és a bátorság – között kifeszített dróton egyensúlyozol, kétségkívül komoly kockázatoknak teszed ki

magad. A kudarcok és a sikerek, amelyekről a történelem beszámol, tovább nehezítik az utat, ami a „nem jó az embernek egyedül lenni” felé vezet.

A jónak mondható társkapcsolat ismertető jegye, ha a két fél hajlandó őszintén, nyíltan és érthetően beszélni érzelmeiről, illetve kész bátran kifejezni azokat. A párokat alkotó egyéneknek külön-külön tisztázniuk kellene elvárásait és vágyait és párbeszéd által azonosítaniuk kellene mindazt, ami közelebb vonja, illetve azt is, ami eltávolítja őket egymástól. Vannak olyan helyzetek, amikor kerülnek az őszinte beszélgetést, mivel:

1. Az egyik fél úgy véli, ha társa megismeri a gyenge pontjait, nem fogja többé annyira szeretni.
2. Attól félnek, hogy a nézeteltéréseik boncolgatása következtében csorbát szenvedhet a közöttük levő harmónia.
3. A másik fél elvesztheti társába és a kapcsolatukba vetett bizalmát, ha a beszélgetés során olyan gondok merülnek fel, amelyekért ő a felelős.

„Vegyétek a bátorságot és beszéljétek meg a társatokkal őszintén, mi jó és mi döcög kettőtök kapcsolatában. Ha a szeretet kölcsönös, akkor együtt sikerül majd olyan megoldást találni, amely feloldja a kapcsolat jövőjét fenyegető, lappangó feszültségeket.”

Hatékony módszernek bizonyulhat (ha egyik partner sem meri a kényes témákat felemlíteni) a *javaslat-skatulya*. Írjátok a javaslatot egy papírfecni-re és tegyétek bele, lehetőleg egyesével, hogy megoldást lehessen javasolni rá. A megoldás-javaslat írásban vagy szóban is történhet.

Ha ez a módszer nem kézenfekvő, tartások családi kupa-tanácsot, napirendre tűzve: a) a nemtetszések pontos kifejezését; b) a megoldások megtervezését; c) a megoldások gyakorlati véghezvitelét.

Az elégedetlen személy: 1) pontosan és érthetően meg kell, hogy fogalmazza elégedetlenségének okát; b) ne támadja a társát, hanem motiválja, hogy ebből a szorult helyzetből ki tudjon lépni; c) bizonyosodjon meg róla, hogy pontosan érti társa elégedetlenségének kiváltó okát.

Az elégedetlen személy partnerének a maga során: 1) úgy kell társa panaszaira tekintenie, mint jogos érzésekre; 2) gyakorolja az együttérzést, lássa meg a helyzetet a társa szemszögéből; 3) a panaszok hallatán ne említse saját panaszait.

De a statisztikák láttán ne csüggedjünk el, hanem legyünk derülátók, mivel egyházunk lelkészei ilyen szempontból is bármikor segítségünkre lehetnek. ■

Daniel Duță, tanár, Adventista Teológiai Intézet

A presbiter, Isten embere

„Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek.” (3Jn 2)

Ezen szavak által, János, az Úr tanítványa, aki saját magát „presbiter”-nek nevezte, kifejezően és mélységesen írja le a presbiter fő tulajdonságait. Bárki legyen ő, bárhogy hívják is, bármely gyülekezet élén, bárhol a világon, a presbiter fel kell, hogy ismerje magát ennek a tanítványnak a lelkében, aki megtanulta az alázatot, és igyekezett Jézushoz hasonlóan élni.

Figyelemmel kísérve egyik szolgálatra odaszánt tanítványhoz intézett rövid levelét, megkülönböztethetünk néhány lényeges jellemvonást, amelyek a presbitert jellemzik a szolgálatban.

1. Mély lelkiiség. Különös örömmel és elismeréssel emlékszem egyes presbiterekre, akikkel munkásságom első éveiben együttműködtem. Annak ellenére, hogy sokan közülük szüleim lehetnek volna, elismertek és tisztelték. Gyakran kérdeztem: miért örülök annyi elismerésnek részükről, én, aki sokat tanultam tőlük, tapasztalatokkal gazdagodtam a szolgálatra nézve?

Ezek az emberek olyan lelki magaslaton voltak, hogy erkölcsi kötelességüknek tekintették magatartásuk által olyan jellemtulajdonságokat átadni, amelyekre nekem is szükségem volt.

Egy lelki presbiter legkimagaslóbb jellemtulajdonsága az alázatosság. Ez a jellemvonás csakis a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatból eredhet, Akit naponta megszentelünk szívünkben (1Pt 3:15).

„Sokan azért nem fejlődnek a lelki életben, mivel úgy gondolják, hogy Isten akarata pontosan megegyezik azzal, amit ők is akarnak tenni. Amikor saját kívánságaikat követik, azzal vigasztalják magukat, hogy Isten akarata-hoz igazodnak.” (Az apostolok története)

2. Egyensúly. Bármely gyülekezetben lehetnek olyan hiányosságok, melyek tagok korlátolt testi természetéből adódnak. Emiatt összevisszaságot és zavargást előidéző tendenciák jelentkezhetnek. Egy bölcs presbiter megtalálja az egyensúly útját és gyöngédséggel, szeretettel, türelemmel, és részrehajlás nélkül vezetni nyáját.

3. Gondoskodás mindenkiről. A presbiteri szolgálatnak nem fontossága miatt kell vonzóznak lennie, hanem a szolgálatból adódó sokféle lehetőség miatt. Annak, aki presbiteri szolgálatra vágyik, tudatában kell lennie, hogy rendelkezik-e vagy sem azokkal az adottságokkal, amelyek képessé teszik a másokért való szolgálatra. Szolgálatának biztonságát és bizalmat kell sugározni a gyülekezet felé.

Amint János presbiteri imádságában láttuk, János Gájus minden tekintetben való növekedéséről gondoskodott. A mindennapi kenyér megszerzése mellett nem könnyű egy presbiternek felvállalni a tagok jólétét, minden szempontból.

4. Bátortítás és szolgálatra való ösztönzés. Az Istentől kiválasztott presbiter szívén viseli a gyülekezet szolgálatra való ösztönzését, bátorítva és értékelve azokat, akik ebben a munkában dolgoznak (3Jn 4:5).

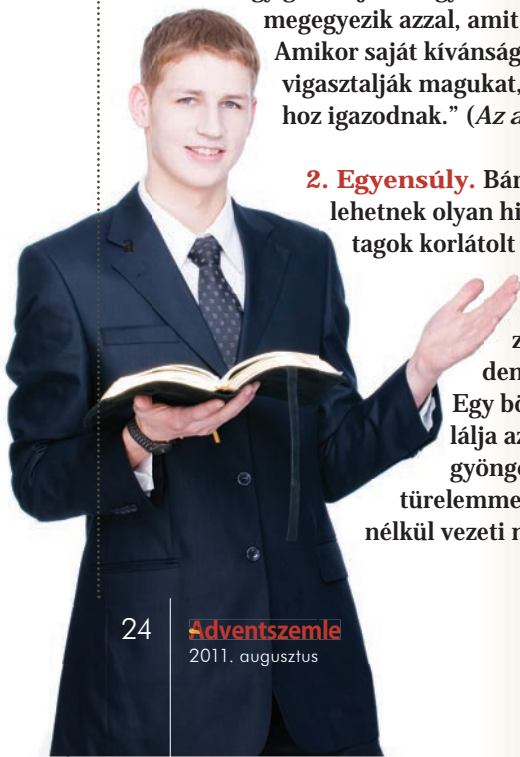
5. Új vezetők nevelése. A szolgálatra odaszánt presbiter, aki törődik a gyülekezet jövőjével, a szolgálat ajándékával megáldott fiatalokat keres, és bölcs tapintattal igyekszik a teher hordozására nevelni őket, miközben nem tart attól, hogy ezáltal egy alkalmasabb személy átveszi a helyét, ellenkezőleg örül ennek.

Nemrég az egyik gyülekezeti tisztújító választáson, ahol presbitercserre történt, az addigi, munkáját lelkiismeretesen végző gyülekezetvezető ezt mondta nekem: „Testvér, nekik növekedniük kell, nekem pedig alábbszállnom”.

„Az Isten akarhatja, a ti szenté lételetek” (1Thess 4:3). Vajon ez a mi vágyunk is? ■

(folytatjuk)

Teofil Petre, Munténiai Egyházterület, lelkész

Én te rólad el nem feledkezem!

A Bibliában az anya-gyerek kapcsolat az Isten és ember közti kapcsolatot példázza. Lehet, hogy emberi mivoltunkban ez a kapcsolat a szeretet legfelsőbb kifejezési módját jelenti. De ez az emberi kötődés csak gyenge példája annak a kapcsolatnak, amit Isten szeretne ápolni az emberrel. „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem” (Ésa 49:15). Igen, a bűnnel telt világban ez megtörténhet. A média gyakran tár a nyilvánosság elé elretentő példákat. Vannak anyák, akik akár újszülött csecsemőjüket is képesek elhagyni. De Isten nem hagy el. Ő nem foglalt, nem fárad el, és érzelmi tartalékai sem merülnek ki, hogy ezek miatt ne tudna velünk törődni.

Az első hónapokban fejlődik ki az a szülő és gyerek közötti szociális-érzelmi kapcsolat, amelyet **ragaszkodásnak** hívunk. A szülők ezekben a hónapokban nagyon sokat öleljék, cirógassák az újszülöttet! Minél több szeretetet kap a kisbaba, annál jobb! Akkor jutottak erre a következtetésre, amikor megfigyelték a 2. Világháborúban árván maradt európai gyerekeket. Habár jól táplált és gondozott csecsemők voltak, mégsem fejlődtek kellőképpen: értelmi fejlődésük lelassult, gyakran visszahúzódottnak és egykedvűeknek tűntek. Miért? Mert nem tudtak szüleikkel szoros kapcsolatot létesíteni.

A szakértők szerint (Bowlby) a gyermekekben születésük pillanatától kezd kialakulni a szüleik iránti kötődés, és ez a folyamat körülbelül másfél éves korukra kristályosodik ki. Ezért minden szülő-gyerek kölcsönhatás létfontosságú lehet. Minden gesztusnak, szónak, viselkedésnek szerepe van a törekeny gyermeklélek és a felette őrködő szülő közötti szeretet-kapcsolat kialakulásában.

Nem tudjuk, hogy az **újjászületett** felnőttben milyen gyorsan alakul ki az Istenhez – mennyei Atyjához – való kötődés. Azt hiszem, nehéz volna ezt kutatni, mert nagyon sok eltérés van az egyének között. Sajnálattal kell azonban megállapítanunk, hogy a szeretettel ránk mosolygó Istent néha sok éven át, vagy éppen évtizedekig mellőzzük, amíg végre viszonzzuk jóságát, válaszolunk szeretetére.

Mary Ainsworth, kutató, a babák reakciója szerint a ragaszkodás négyféle módját azonosította:

Biztonságot adó ragaszkodás: a baba néha sír, néha meg nem sír az édesanyja távozásakor. Amikor újra találkoznak, a gyerek örömmel fogadja, és szeretne vele lenni. Ez a gyerek és az édesanyja közötti ideális kapcsolatról tanúskodik, amit a gyerekek 60% százaléka él meg.

Elhárító ragaszkodás: a gyerek nem tűnik szomorúnak az anya távozásakor és visszatérésére látszólag nem reagál, hátat fordítva neki.

Ellenálló ragaszkodás: a gyerek szomorú az anya távozásakor és ugyanolyan szomorú marad akkor is, ha visszatér. Nehéz megvigasztalni.

Zavart ragaszkodás: a gyerek zavartan veszi tudomásul az anya távozását, és ha visszatér, látszólag akkor sem érti, mi is történik tulajdonképpen, csodálkozó arccal néz.

A fenti sorok olvasása közben első reakciód valószínűleg az volt, hogy felmérd, saját gyereked hogyan kötődik hozzád. Ez valószínűleg nagymértékben tőled függ, de az is lehet, hogy más tényezők is közrejátszottak.

Ennél azonban sokkal fontosabb, hogy feltegyd magadnak a kérdést, hogyan fogod fel az életedben Isten jelenlétét? Az az érzésed, hogy néha eltávolodik tőled? Úgy tűnik, hogy hosszabb-rövidebb időre magadra hagy? Mi történik, amikor ismét találkoztok? Örömmel fogadod, mert türelmetlenül vártad? Vagy nem is érdekel a jelenléte, mert egy ideig azt hitted, hogy eltűnt? Morcos és lázadó maradsz? Már észre sem veszed a jelenlétét?

Összegzésként tedd fel a kérdést, milyen módon ragaszkodsz mennyei Atyádhoz? Érezted-e szeretetét, törődését és védelmét? Te hogyan viszonyulsz Hozzá? Ő mindent megtett érted, ebben biztos lehetsz. „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.” (Mt 23:37)

Isten a tökéletes Szülő, aki feltétel nélküli szeretetet ad, cserébe pedig szeretetet és bizalmat vár el. Ha figyelünk, szeretetének megnyilvánulásait naponta észlelhetjük. Bizalommal teljes kötődés alakulhat ki Isten iránt, akiben sohasem fogunk csalatkozni, és akinek a szeretete az örökévalóság felé visz bennünket. ■

Adina Tomoiagă-Ştefan, műsorszerkesztő,
Radio Vocea Speranței, Kolozsvár

Hírek a HNA egyház életéből

A rovatot összeállította **Adrian Dobre**, a Román Unió Kommunikációs Osztályának igazgatója

► Számít a keresztény nevelés: az adventista líceumok diákjainak 78,78%-a sikeresen érettségizett.

A 2011-es év országos érettségi (első forduló) eredményeinek kiértékelése után elmondhatjuk, hogy országos szinten jelentős eltérés van a keresztény líceumok és az ország más líceumai között, az átmenők arányát illetően.

Az adventista líceumokban a diákok átlagosan 78,78%-ban sikeres érettségi vizsgát tettek (165 diákból 130 diák), ami 77%-kal több, mint az országos 44,47%. Ugyanakkor a megyék szintjén két esetben (Bukarest és Mezőfele) az adventista líceumi átmenők aránya kétszer nagyobb a többi líceumokhoz képest.

Egy másik jó hír, hogy Mihaela Pilug, a kolozsvári Maranatha Teológiai Líceumból az ország 66 olyan diákjának egyike, akinek 10-es volt az érettségi átlaga, utána pedig Diana Andreea Iana következik a craiovai Onisim Líceumból, 9,98-as átlaggal. Egy tágabb szempon-

tú elemzés szerint, egy kategóriába foglalva az adventista, baptista és pünkösdista líceumokat, a keresztény líceumok és más, de az előbbiekkal azonos tanmenetet követő líceumok között is látványos különbség van. Így, a Romániában létező 14 adventista, baptista és pünkösdista líceumokban a sikeres vizsgázók mutatója 74,85%, míg az országos eredmény 44,47%.

„Gratulálni szertnének elsősorban ezen líceumok diákjainak kितartásukért és komolyságukért. Másodsorban, bár egyéni erőfeszítésről és teljesítményről van szó, hisszük, hogy különösen fontos szerepük volt a gyerekek szüleinek és tanárainak, akik felkészítették őket, és ezúttal irántuk is kifejezzük elismerésünket. Az adventista oktatási rendszer Romániában még az elején tart más, hagyománnyal rendelkező országokhoz képest, ennek ellenére elmondhatjuk, hogy folyamatosan fejlődik és erősödik. Oktatási intézményeink támogatásával bizonyára hozzájárulunk az egyház lendületesebbé tételéhez a misszió területén”, nyilatkozta Romica Sirbu, a romániai Adventista Egyház Nevelési Osztályának igazgatója.

A Hetednapos Adventista Egyház kiválóságát bizonyítja a többi keresztény egyház sorában azáltal, hogy a világ egyik legfejlettebb oktatási

rendszerével rendelkezik, amely 7.800 iskolát, kollégiumot és egyetemet foglal magában, és képzést biztosít mintegy 1.650.000 diáknak, 85.000 tanár irányításával. Ez az iskolahálózat, melynek számos intézménye nyilvános elismerésben részesült tevékenységéért, egyetem előtti, egyetemi szintű és egyetem utáni képzést biztosít, különös hangsúlyt helyezve a társadalom szolgálatának fejlesztésére.

► Hat lelkes felszentelése Moldvában

Lelkészszerelési ünnepre gyűltek össze 2011. június 18-án a bacui „Energiei” Adventista Imaházba lelkesek és laikusok a moldvai területről. A hat lelkes, aki szeretettel együtt életét teljesen a szolgálatnak szentelte, különböző helyről származik, más-más életpaszttal, múlttal rendelkezik.

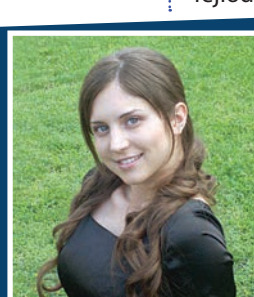
Az eseményen jelen volt Teodor Hutanu, az Adventista Egyház Román

Uniójának elnöke és Ioan Campian-Tatar, uniótitkár. A Moldvai Egyházterület képviselőjében részt vettek: Paul Pauliuc (elnök), Laurentiu Gherghie (tikár), Florin Istrate (pénztáros) és Stefan Ropotica (kommunikációs igazgató). Ünneplés légkörben mutatták be a felszentelésre jelölt lelkeseket: Daniel Bursuc, Cornel Bursuc, Neculai Ciolac,

Mihaela Pilug
„Maranatha”, Kolozsvár

Diana Andreea Iana
„Onisim”, Craiova

Emilian Dospinescu, Dumitru Lupu és Cristain Trenchea.

A különleges igazságszolgáltatás tartalma, melyet Teodor Hutanu lelkész tartott, kiemelte a hívásnak engedelmesség kötelességét: „a felkavaró evangélium hirdetése”, „világosságteremtés a sötétben tapogatózók életében”, Jézus bemutatása azok számára, akik még nem ismerik, és „a béke és reménység elhozása a világba, amely szabadság után áhítozik”. Az odaszentalódási imdás után, útravalóul Ioan Campian-Tatar lelkész intézett néhány szót, a köszöntés pedig Laurentiu Gherghe részéről hangzott el. A lelkészfeleségek köszöntőjét Gabriela Istrate közvetítette.

► Missziótábor Starchiojdon

A vizirui Egészségügyi Főiskola missziós diákjai Cornel Dobre lelkész vezetésével 2011. június 5-12. között részt vehettek a missziótábor második évadában, a Prahova megyei Starchiojdon.

A diákok három napos egészségügyi-expót szerveztek, melyre meghívták a környékbeli falvak lakóit.

A bibliai minta alapján a hegyi tábor imával kezdődött. Az imalánc, a bibliai áhítatok és a csendes elmélkedés percei lelki aranyat jelentettek mindegyik üzenetvivő számára.

Már a legelején leszögezték, hogy senki se kezdeményezzen lelki témát, csak ha ezt valaki igényli. Este Popescu testvérnő meghívta a csapatot a másnapra ütemezett születésnapi

megemlékezésre. A szokásos előkészületi izgalmon kívül mindannyian meglepetésben részesültek. Éppen azt kapták, amit az Úrtól kértek. Az ünnepelt meghívta barátnőit és volt kolleganőit az alkalomra. A helyi bank két könyvelő alkalmazottja, hölgyek,

és még más idős személyek szíve készségesen fogata a lelki beszélgetést, az énekeket és imákat. Popescu asszony nem engedett minket elmenni áldáskéző ima nélkül.

Ami az egészségügyi-expót illeti, az orvosi misszionáriusok a nap első felében az utcákat járták, egészségügyi

méréseket ajánlva az embereknek, ahol pedig igény volt rá, az ifjak együtt sírtak és imádkoztak az évek és fájdalmak súlya alatt roskadozókkal. Az expó három napja alatt közel kétszázan léptek át küszöbünket. A résztvevők az egyetmisták tanácsain kívül Ritivoiu, Gasman és Paunescu orvosok jelenlétének is örülhettek.

► Új gyülekezet Temesváron

2011. június 18-án a temesvári hetednapos adventisták átélhették egy új gyülekezet születésének örömét a Traian negyedben (Ecaterina Teodoroiu, 6-os szám).

Ezen az eseményen közül ötvenen vettek részt, akik saját szemükkel akarták látni, ahogyan Isten dolgozik. Rajtuk kívül jelen voltak Pavel Memete és Ionel Soponariu lelkészek is, a Bánáti Egyházterület képviselőjeként.

„A legtöbbünk számára az új küldetés arra a kihívásra emlékeztet, amelynek teljesítése révén az Adventista Egyház a világ figyelmét a végső eseményekre irányítja. Ez az új gyülekezet újabb meghívást jelent elvilágiasodott testvéreink visszavezetésére a keresz-

ténységhez”, nyilatkozta Vasile Burleanu, lelkész.

Szeretettel várjuk önöket is Temesváron a Traian negyedi adventista imaházba különleges lelki tapasztalatok átélésére.

► „Értékes vagy Isten szemében” – egyedülálló nők tábora

Szeretnéd jól tölteni a szabadságodat? Szeretnél kilépni a rutinból és aktívan pihenni a természet ölében? Szeretnél új barátnőkre és új életszemléletre szert tenni? Várunk különleges pillanatok eltöltésére Moeciun, az egyedülálló nők táborában, 2011. szeptember 5-11. között. Különleges meghívottaink lesznek.

Tartalmas kirándulások, ismerkedés, túrák és táborútz – mindez tudatára ébreszt, hogy értékes vagy Isten és embertársaid szemében. Légy a csapatunk áldott tagja!

A napi szállás és étkezés díja: 50 lej.

Tájékoztatás és feliratkozás augusztus 25-ig Maraiana Zoana testvérnőnél: Tel: 0746.239.192, e-mail: maryzoana@yahoo.com, illetve Liliana Radu testvérnőnél: Tel: 0747.023.078, e-mail: liliradu2005@yahoo.com.

*Női Misszió Osztály,
Munténiai Egyházterület*

► Lelkiismereti okokból elítélt egykori rabok találkozója

A Lelkiismereti Okokból Elítélt Egykori Tagok Egyesületének tagjait várjuk a 20. találkozónkra, amelyre 2011. szeptember 3-án kerül sor a kolozsvári „Speranta” Adventista Imaházban (Moșilor 47.)

Részletekért hívják a 0744.513.124-es telefonszámot vagy küldjenek üzenetet a fostidetinutiazs@gmail.com e-mail címre.

Óriások

Kérdés: Kik voltak az óriások, akiket a Biblia említ, és milyen magasak voltak?

Válasz: A Biblia az óriások négy kategóriájáról beszél. Először is vannak az özönvíz előtti óriások, akiket Mózes első könyve említ (6:4). Több mint ezer évvel azután Izrael óriásokkal találkozik Kánaánban (anások, refeusok; 4Móz 13:32-33; 5Móz 3:11), akiket még zuzeusoknak vagy zanzummoknak (1Móz 14:5; 5Móz 2:20) vagy emeusoknak (1Móz 14:5) is neveztek. Öt évszázaddal ezt követően, a királyság ideje alatt utalást találunk öt refeusra és egy egyiptomi gigászra (1Sám 17:4,51; 2Sám 21:10; 16-22; 1Krn 11:23; 20:4-8). Újabb három évszázaddal azután említés történik az etiópiiakra és sabénokra (a núbiaiak és szudániak ősei), mint akik magas termetűek.

Ezeknek a félelmetes külsejű embereknek a leírására a bibliai héber nyelv a legtöbbször a 'iš midda „magas termetű” vagy anšey midda/middot „magas termetűek” kifejezést használja (4Móz 13:32; 2Sám 21:20; Ésa 45:14; 1Krn 11:23; 20:6). Mózes két helyen (1Móz 6:4; 4Móz 13:33) a nafil zót használja, amely ugyancsak a szokványostól eltérő termetre utal, és általában az „óriás” szóval fordították le.¹

Sajnos egyes zsidó írástudók a hellenisztikus korszakban, akik 1Móz 6. fejezetét értelmezték, kidolgoztak egy mitológikus forgatókönyvet, melyet a hivatalos judaizmus nem ismert el, de amely több keresztény teológusra is hatással volt, mindmáig. Az első szöveg, amely forgalomba hozta ezt a legendát, egy vallásos fikció volt, amely Kr. e. 200 körül keletkezett, amit *Énok könyvének* is neveztek. Ezt az írást még az első keresztények (Júd 14) is idézték, és bekerült az etiópii keresztények bibliai kánonjába. Az 1Móz 6-ban olvasható „Istennek fiai” kifejezést ez a vallásos fikció mennyei őrző lényekkel azonosítja, és a következőt állítja róluk: „...ezek mindnyájan asszonyokat választottak maguknak, akikkel éltek. Ezeknek az asszonyoknak megtanították a varázslást, a növények tulajdonságait. Ezek a nők születték aztán az óriásokat. Ezek az óriások 300 könyök magasak voltak, és felemésztettek mindent, amit az emberek munkával megtermeltek, és mégsem laktak jól. Akkor az emberek ellen fordultak, hogy megölgék őket. Madarakat, csúszómászókat, halakat vadásztak, amelyek húásával éhségüket, vérével szomjukat csillapították. Akkor az egész föld zúgolódni kezdett e gonoszok ellen.” (1Énok 7:1-6, 10-15)²

Ha figyelmesen olvassuk 1Móz 6. fejezetét, Mózes nem állítja, hogy ezek felelőtlen házasságok nyomán születtek, csak annyit, hogy „óriások valának a földön abban az időben”. „Az óriások” kifejezésben határozott névelő is van, a mondat elején jelenik meg. Másszóval, a földet magas termetű emberek lakták, tehát nem léteztek alacsony emberek meg óriások. Mózes pedig hozzáteszi: „És láták az Istennek fiai az emberek leányait..., és vevének maguknak feleséget”, akik gyerekeket születtek, azok pedig óriások voltak, az ősidők titánjai. Az emberek tehát a keveredés után is óriások voltak, hát még annak előtte.

MÍTOSZ vagy VALÓSÁG

Ami az „Isten fiai” és az „emberek leányai” azonosságát illeti, a legjobb magyarázat, ami mindig is létezett, az, hogy ezek metaforikus kifejezések és a hívőket (Isten embereit)³ meg a hitetleneket jelölték. A kontextus (1Móz 4-5) két leszármazási vonalat állapít meg: a törvénytörő Kainét és a hűséges Séthét, szóval a szerző ezt a két osztályt nevezi meg metaforikusan, lelki értelemben. Isten a Szentírás alapján megtiltotta ezeket a vegyes házasságokat, tudván, hogy általában megszüntetik az Isten népe és a világ közötti különbségeket.⁴

Másrészt Isten sehol sem tiltotta meg az angyalok és a földi lények házasságát, mivel ez a társulás lehetetlen: az angyalok nem rendelkeznek nemiséggel és nem házasodnak (Mt 22:30; Mk 12:25; Lk 20:35-36). Tahát nem léteznek férfi és női angyalok, angyalkák, csak a templomi festményeken. Ha lehetséges lett volna az az angyalok és emberek kereszteződése, az azt jelentette volna, hogy ez egy természetes és helyénvaló dolog. A Biblia sehol sem magyarázza, hogy az 1Móz 6. fejezetében említett keveredés földi és mennyi lények között történt volna, amiből szörnyek születtek. Maga a téma is mesei, még ha évezredek óta, sőt egészen a reneszánszig fenn is maradt, amikor még az emberek azt hitték, egyes nők az ördöggel paráználkodnak.

A következő rovatot az olvasóink és tanácsadóink által feltett kérdések megválaszolására tartottuk fenn.

Ez által szeretnénk közelebb kerülni önökhöz, és megfelelőképpen válaszolni az önöket érintő lelki gyötrődésekre.

Címünk: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 0077190 vagy www.curieruladventist.ro.

Köszönjük az együttműködést!

Ami az óriások valódi méretét illeti, sok keresztény elméje leragadt meseországban. Az Énok első könyvéből idézett fenti szakasz szerint 300 könyök (150 m) magasak voltak, ami lehetetlen dolog: összeomlottak volna saját súlyuk alatt. Az interneten hamis hírek terjedtek, hogy találni véltek ilyen óriási csontvázakat.⁵

Mózes első könyve nem pontosítja, hogy milyen magasak voltak a föld első lakói, de ad ehhez egy kulcsot: ezek sokáig is éltek (9-10 század), és sokkal később szaporodtak, mint a mai emberek: a legkorábban 65 évesen, a legkésőbb pedig 180 évesen. Tudva, hogy egyenes arány van a test növekedése és az átlagos szaporodási életkor között, megfigyelhetjük, hogy manapság a növekedés 20-25 évig tart. Hogyha az özönvíz előtti emberek valóban 65 éves korukra váltak felnőtté, ez azt sugallja, hogy eddig a korig növekedtek, sőt még tovább, ami megindokolja természetüket. De milyen magasak lehettek?

Az „óriás” szó nem éppen megfelelő, mert egy Gulliverhez hasonló mesebeli figurát sejtet számunkra. Az egyetlen hely, ahol méretről olvasunk, a refeasokra vonatkozik. Hog, Básán királya 4,5 méteres vaságyban aludt, ami sugallja, hogy körülbelül 4 méter magas lehetett (5Móz 3:11). A maszoréta szöveg alapján Góliát „6 könyök és egy arasz” (3,25 m) volt, a görög szöveg alapján pedig csupán 4 könyök és egy arasz (2,75 m), bizonyos kéziratok pedig 5 könyökről és egy araszról tesznek említést. Ezek a kiigazítások azt bizonyítják, hogy egyesek próbáltak valósabb adatokra következtetni, arra gondolva, hogy az előbbi írások túloztak. De ennek a fordítottja sem kizárt.

Góliáton kívül a Biblia ennek testvérét is említi a Gádból származó refeas Lákhitot (1Krán 20:5), és egy másikat, akinek 6-6 ujj

volt mindkét kezén és lábán. Ez a részlet, amely orvostudományi tényt rögzít, megerősíti a bibliai krónika szavahihetőségét (2Sám 21:20; 1Krán 20:6)⁶. Más híres refeasok, akiket a Szentírás említ: Sáf (2Sám 21:18; 1Krán 20:4) és Jisbi Bénób (2Sám 21:16)⁷.

Ellen White az özönvíz előtti emberekről azt írja, hogy ezek kétszer nagyobbak voltak a mai embereknél, ami 3,70 m-t jelent, és fejlettségük is ennek megfelelő volt (*Spiritual Gifts*). „Az özönvíz utáni emberek alacsonyabb termetűek voltak. Az egymást követő nemzedékek egyre inkább leépültek.” A Szentírás alapján ez a leépülés nem ment végbe egy időben minden népnél, hiszen Kánaán meghódítása-kor, sőt azután is, léteztek óriásokból álló törzsek, akiket valódi harci gépezetként használtak fel.

A magasságban és élettartamban végbement változás, ami a bibliai kronológia szerint az özönvíz utáni első évezredben történt, egy bizonyos genetikai természetű degeneratív jelenséggel magyarázható, mint amilyen a Hutchinson-Gilford szindróma, amely gyors öregedésben nyilvánul meg. 12-20 éves koráig a gyerek minden fejlődési szakaszon átmegy, majd megöregszik és meghal. Ehhez hasonló a Werner-szindróma, melyben a felnőtté válás folyamata a pubertás korban kezdődik, és 40 éves korban már az öregség minden jele előáll.⁸

Az új Jeruzsálem leírásakor János egy érdekes kifejezést használ Jel 31:17 versében: μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἐστὶν ἀγγέλου (ember, azaz angyal mértéke). A furcsa kifejezés miatt a fordítók rögtönzött módon próbálták értelmezni: a mérték, amit az angyal használt (NIV), vagy akár el is hagyták az angyalra való utalást (NJB). Érdekes, hogy a mérték szó a Jelenések 21-ben egy aranyvesszőre vonatkozik, amit az angyal használt (21:15). Ez a görög hossz mérték, *kalamos* (nád) 10 láb volt (1 láb annyi mint 0,30 m).

Ha az ókori mértékegységeket, a görögökét is beleértve, a test természetes méretei alapján szabták meg (ujj, tenyér, láb, könyök), itt pedig könyököt említ, lehetséges, hogy a szerző arra utal, hogy az angyal mértéke, az aranyvessző az emberek és az angyalok standard mérete lenne.

Még lényegesebb és biztosabb, hogy a jelenésekbeli mérővesszőnek van egy szimbolikus vonatkozása is az ítélet leírásában, amikor is az Isten imádóit egy királyi jogarhoz hasonló „náddal” megméri. A lelki felnőttésgnek is van mértéke, melyet el kell érünk (Ef 4:13). ■

Drd. Florin Lăiu, egyetemi adjunktus
az Adventista Teológiai Intézetnél

1. Egyes kutatók szerint a *nafil* szó „esés”-t jelent és monstrumlényekre vonatkozik, mert a *nafil* szó hasonlít a *néfel* szóhoz (monstrum) és a *nafal* igéhez (leesik). Nem tudni a *nafil* szó pontos etimológiáját, melyet csak Mózes használt. Annyi biztos, hogy ez a szó mindig is szokatlan nagyságú emberre utalt, és görögre, illetve latinra a *gigas/gigantes* szavakkal fordították. Semmi sem bizonyítja, hogy ezek a nagytermetű emberek monstrumok, szörnyek lettek volna.
2. Cf. <http://www.tornafratre.com/scrieri-iudaice-extracononice/apocriful-lui-pseudo-enoch.php>
3. Hós 1:10; Zsolt 29:1; 2Móz 4:22,23; Lk 3:38; 20:36; Róm. 8:19; 1Jn 3:10. De a hűséges angyalokra vonatkozóan is megtaláljuk az Isten fiai elnevezést (Jób 1:6; 2.1; 38:7; Zsolt 89:6)
4. 5Móz 7:3-4; 1Kír 11:1-2; Ezs 10:2-3, 10-11; Neh. 13:23-26; 1Kor 7:39; 2Kor 6:14
5. www.museumofhoaxes.com/hoax/photo_database/image/giant_human_skeleton
6. A polidaktília jól ismert genetikai jelenség: www.romedic.ro/polidactilie-0R18219 sau <http://en.wikipedia.org/wiki/Polydactyly>.
7. A HALOT szótár szerint így olvassák: *wayyēššabu bə-Gob*
8. <http://en.wikipedia.org/wiki/Progeria>.

Isteni ajándék

Nagyon szomorú vagyok”, mondta Andrea az édesanyjának, amikor belépett a házba. „Miért, drágám?” – kérdezte az anyuka a már-már sírva fakadó kislányt.

„Ma válogatták ki a gyerekeket, akik énekelhetnek a gyülekezet gyerekkórusában, ... és engem nem választottak ki... Én annyira szerettem volna...” – folytatta hüppögve a kislány, s közben potyogtak a könnyei. „Miért nem tudok én is úgy énekelni, mint a többi gyerek? Én miért vagyok más? Miért van az, hogy csak éppen én nem énekelhetek?”

Az édesanya, ahogy a kislánya panaszát hallgatta, pontosan megértette keserűségének okát. Elgondolkodott, aztán leült a kanapéra, majd a kislányát is odahívta maga mellé. A kislány engedelmesen odaült az édesanyja lábaihoz a szőnyegre, és anyja ölébe hajtotta a fejét.

„Gyere, játsszunk valamit” – mondta az anyukája, s közben az asztalkán levő, ízletes almákkal tele kosár után nyúlt. „Válassz egyet ezek közül, amelyik neked a legjobban tetszik!” „Hát... ezt választom” – válaszolt a kislány és egy piros, szokatlan formájú jonatán almára mutatott. De még mielőtt a kislány elvehette volna, az anyukája gyorsan kikapta az almát a kosárból és a konyhába vitte. „Mit csinálsz?” – kérdezte Andrea döbbenetben.

De az anyukája, mint aki jól tudja, mit akar, az alma nélkül tért vissza. Leült az ágyra és elkezdte a kosárban levő almákat dicsérni. „Nézd ezt az almát!” – mondta boldogan. „Milyen csodálatos színe van. Azt hiszem, finom és édes lehet. ...Nézd ezt is, milyen tökéletesen kerek. Ugye, szeretnéd megkóstolni?” „Igen, szeretném!” – jött a válasz. „Hát ehhez mit szólsz? Mintha csillagok lennének az arcocskáin”, jegyezte meg egy jól érett golden almára mutatva. És, ahogy így, ketten a gyümölcsök fölé hajoltak és sorra vették az almákat, mindenik almában volt valami szép, valami figyelemreméltó. Egyetlen egyet sem találtak, amelyikben ne lett volna valami jó.

Ahogy befejezték az almák megfigyelését, az édesanya kiment a konyhába és behozta az almát, amit a kislány néhány perccel azelőtt kiválasztott. „Nos, ez az alma mégis kitűnik az egész közül, nem igaz?” „Egészen biztosan úgy van” – mondta az édesanya, és a kislány elbűvölt arca láttán odanyújtotta neki az almát. A kislány ragyogott az örömtől és széles mosoly jelent meg az arcán.

„Látod, drágám, Isten mindenkinek ad ajándékokat és minden ajándék gyönyörű, mint a kosárban az almák, de minden ember más ajándékot kapott. Mit gondolsz, Isten neked egy ajándékot sem adott?” „Dehogynem” – válaszolta a kislány és azon gondolkodott, mi is az, amit ő másnál jobban el tud végezni. „És még van valami” – folytatta ezúttal egy kicsit ünnepélyesebb hangon az anyukája, mint amikor valami különlegeset akar mondani – „Látod, Isten nagyon jól tudja, mennyire szeretnél énekelni és pontosan ezért tette félre neked ezt az „almát”, hogy majd személyesen neked adja át. Szeretné látni ahogy örülsz neki. Érted már, miért nincs a kosárban az a bizonyos „alma”? A mennyben fogod megkapni, drágám, gyönyörű csomagolásban! A csomagoláson majd ez áll: „SZERETETTEL, A BARÁTODTÓL, JÉZUSTÓL.”

Ez a magyarázat megnyugtatta Andreát, mert pontosan megértette miről is van szó. Aztán, ha alkalma volt egy szép éneket meghallgatni, arra a napra gondolt, amikor majd örömmel fogadja az Úr Jézus ajándékát és a mosolyával majd elmondja Jézusnak: „Ez a legszebb *alma*, köszönöm, Jézusom.”

Mi a helyzet veled? Van-e olyan „alma”, amit erősen szeretnél, ha a tied lehetne, de sajnálattal kell megállapítanod, hogy nincs a kosaradban? Ne búslakodj! Pontosán azéért hiányzik, mert az Úr személyesen szeretné átdani neked, látni akarja a szemedben ragyogó örömet, a mosolyodat. ■

Mihaela Crăciun

Megújuláshoz megújult emberek kellenek

A pünkösdnap csoda visszhangja egyre csak terjedt, és egyre több lelket magával ragadott, akik a megfeszített és feltámadt Megváltóban megtalálták Isten erejét és az üdvösség örömét. Most Péter újra itt áll a tömeg előtt, amely készségesen hallgatja szavait. Prédikációjának csúcspontján kijelenti: Ideje, hogy „eljöjjenek a felüdülés idei..., amikről szólott Isten minden Ő szent prófétájának szája által eleitől fogva” (Csel 3:19,21).

A „felüdülés idejének” vágya lelkesítette a várakozást, a hitet minden nemzedékben azóta mindezidáig, mi pedig azt mondjuk, hogy ez a legnagyobb és legsürgetőbb szükségünk.

De mi történik ezzel a felüdüléssel, amelyre már több évszázada ígéretet kaptunk, és amelyre várunk? Egyáltalán át fogjuk élni? Vagy csak egy távoli ideál, melyet nem biztos, hogy valaha elérünk? Esetleg megkérhetnénk a megújult, felüdült testvéreket, hogy jöjjenek előre és mutakozzanak be, hogy megismerjük őket? Valószínűleg senki sem jelentkezne. De ne siessünk levonni a következtetést, hogy megújulás nem létezik.

Először is tegyük fel magunknak a kérdést, hogy ha annak a napnak a szónoka, Péter a megújult keresztyények közé tartozott-e. Abból kiindulva, hogy az Úr Jézus állt foglalkozásának, beszélgetéseinek és szónoklatainak homlokterében, ismervé gyakorlati módon kifejezett embertársi szeretetét, látva megállíthatatlan missziós lelkesedését, minden okunk megvan rá, hogy azt mondjuk, igen, Péter megújult ember volt. De ő nem erről beszél, neki nincs ideje sem hajlandósága önmagára nézni, és minősítést adni a „megújulás” tantárgyából – egyszerűen csak átéli ezt, mi pedig látjuk rajta.

Így hát ahelyett, hogy felhívást intéznék az emberekhez, hogy jöjjenek előre és mondják el, mennyire megújultak, inkább bemutatnék néhányat a testvéreim közül, akik átélik ezt a csodát a gyülekezetben, ahol lelkész vagyok.

A megújult ember imájában élet van

Minden szombat reggelén, akik korán érkeznek az imaházba, egy kis teremből énekeket és az imádságos szavakat hallanak kiszűrődni. Az egyik leginkább szeretett ember a gyülekezetből – tíz éve presbiter – a lelke ennek a csoportnak. Tegnap reggel nagy örömmel beszélt nekem arról a bensőséges lelkületről, ami kialakult ebben a csoportban, és az imák hatására kapott áldásokról.

Mások időt szánnak arra, hogy közbenjáró imát mondjanak a szombatiskola elején. Végsősoron a Gyülekezeti kézikönyvben azt olvassuk, hogy a szombatiskolának négy célja van, az egyik pedig ezek közül a közösség-

ápolás. Valamelyik diakóniai és szombatiskola csoport minden szombaton egyszerűen terített asztal köré ül, és a testvérek megosztják egymással örömeiket, egymás kérését igényelve és teljesítve az imában, miközben felfedezik a szolgálat és misszió új útjait.

A megújult ember életörömet áraszt

Gyakran látok a szünetben fiatalokat, akik lelkesen beszélgetnek. Jókedvűek, vidámságukkal odavonzák az embert. Odamész, és azonnal közülük valónak érzed magad. Általában beigazolódik, amire számítok: a csoport közepén Rita van, aki nagyon kommunikatív, az öröm, bátorítás és tettekészség élő forrása. Nem kérte erre senki, de ő tartja a kapcsolatot azokkal a fiatalokkal, akik kevésbé vesznek részt a gyülekezeti életben, vagy éppen elszigetelődtek. Ő mindig tájékoztatja őket és nyitott kaput hagy nekik, amelyen visszatérhetnek. Más fiatalok a maguk során ima-, szombatiskola és missziós csoportot hoztak létre. Ha valamelyiket közelebről megismered, talán megtudod, hogy nekik is vannak beteljesületlen vágyaik és nyugtalanító gondolataik. Viszont soha nem engedik, hogy ezek eluralkodjanak rajtuk, vagy megrontsák mások iránti érdeklődésükből és szolgálatukból fakadó örömeiket.

A megújult ember tesz másokért

Amint azt tudják azok, akik ismerik a szóban forgó gyülekezetet, az imaház bejárata után közvetlenül a diakóniaszoba következik. Ott reggeltől-estig sürgés-forgás van – az asszonyok készülődnek időseket és magányos személyeket látogatni, a következő vegetáriánus főzőkört szervezik, amely mágnesként vonzza az embereket, akik nem tartoznak egyházunkhoz; a férfiak tervezgetik az imaterem otthonosabbá tételét, az óvoda felújítását és sok minden mást. Néha elhangzik egy nagyobb, kalandosabb projektre mozgósító üzenet, mint például egy ház építése hajléktalan embereknek.

Az én gyülekezetemben és az önök gyülekezetében számos megnyilvánulás a megújulás félreérthetetlen bizonyítéka, melyet Isten most valósít meg, mielőtt elküldené „Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett” (20. vers). Előjog számunkra részt venni ebben a sorsdöntő mozgalomban. ■

Adrian Bocăneanu, lelkész

2011. január 1-jén Romániában 39.201 elítélt volt 45 börtönben.
Jelenleg Romániában 1092 adventista gyülekezet
és 67.116 megkeresztelt tag létezik. Ezek közül körülbelül
600 személy tevékenykedik önkéntesként
a Humanitárius Börtönmisszió keretében.

Csatlakozz a Humanitárius Börtönmisszió önkénteseihez, és mondd el:
a valódi szabadság nem „kint”, sem „bent”, hanem a szívben van!

Isten nem kísér el a börtönbe!
Ő már ott vár téged! (Mt 25:36)

Legyél önkéntes!

www.asup.ro

Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare